

เนวิกา
♥
บ้านรักเห็นือดาว

ละครเรื่องนี้จะไม่มีวันออกงาน

“เราจะสร้าง ‘สூใต้พิภพ’ ให้ดีที่สุดครับ”

คำสัญญาของผู้อำนวยการสร้างมาพร้อมกับซองสีขาวยิ่งยื่นมาตรงหน้า เหนือดาวรับไว้แล้วยิ้มอย่างพึงพอใจ รู้ดีว่าข้างในคือเช็คค่าลิขสิทธิ์ของบทละครเวทีที่เธอขายให้กับบริษัทโปรดักชั่นใหญ่แห่งเมืองไทย

อันที่จริง...สิ่งสำคัญสำหรับเธอไม่ใช่มูลค่ามหาศาลตามที่ตกลงกันได้หรอก แต่คือการที่บทละครของตนได้มีโอกาสมาถ่ายทอดในรูปแบบละครเวที ณ ประเทศบ้านเกิดต่างหาก

“ขอบคุณนะคะ” หญิงสาวยิ้มรับก่อนจะเก็บเช็คใบนั้นลงกระเป๋าถือของตน ขณะที่ผู้กำกับซึ่งยืนอยู่ข้างๆ กันเอ่ยปากชวน

“วันนี้เรามีอดีตชนะคะครับ ถ้าคุณเห็นোসนใจดูก็บอกสต๊าฟได้เลย”

“ขอบคุณมากค่ะ”

เหนือดาวเอ่ยลาหลังจากนั้น รอยยิ้มยังไม่เลือนหายไปจากใบหน้าสวยหวาน ซึ่งบ่งบอกสายเลือดตะวันตกที่ไหลเวียนอยู่ในตัวถึงหนึ่งในสาม ดวงตาคู่กลมโตจับจ้องไปยังบทละครของตนในมือ ดีใจอีกครั้งที่ความพยายามนับหลายเดือน สำเร็จอย่างไม่คาดฝัน

และความสำเร็จนี้เองที่ทำให้เธอสามารถ ‘กลับบ้าน’ ได้โดยไม่ตะขิดตะขวงใจดังเช่นก่อนหน้านี้ที่เธอยังเป็นแค่นักศึกษาปริญญาเอกสาขาเขียนบทละครในประเทศอังกฤษ แต่ตอนนี้เธอจะมี ‘ที่ยืน’ อยู่ในประเทศแม่ของเธออีกครั้ง!

‘สூใต้พิภพ’ หรือ ‘*To the Underworld of Hades*’ เป็นบทละครเวทีภาษาอังกฤษที่เธอประพันธ์ขึ้นมาเพื่อเป็นส่วนหนึ่งของดุซงึนนิพนธ์ ทัศน์ที่ละครเวที

เรื่องนี้ออกแสดงในลอนดอนเมื่อสามเดือนก่อน ก็ได้รับการตอบรับและความนิยมอย่างล้นหลามด้วยเนื้อเรื่องโศกนาฏกรรมสะเทือนใจซึ่งอ้างอิงมาจากตำนานเทพปกรณัมกรีก อีกทั้งยังแทรกแก่นแท้อันโหดร้ายของระบบทุนนิยมซึ่งกำลังเป็นปัญหาใหญ่ในสังคมปัจจุบันทั่วโลกได้อย่างน่าสนใจ

ความสำเร็จนี้ทำให้ชื่อของเหนือดาวกลายเป็นที่จดจำในฐานะนักประพันธ์บทละครชาวเอเชียคนแรกที่มีผลงานโดดเด่นในแวดวงละครเวทีของอังกฤษ จนสถาบันการแสดงหลายแห่งพากันแย่งซื้อตัวเธอให้เข้ามาทำงานด้วย และในระหว่างที่เหนือดาวกำลังอยู่ในช่วงตัดสินใจว่าจะไปไหนนี้เอง โอกาสทองก็วิ่งเข้ามาหาเมื่อผู้อำนวยการสร้างกับผู้กำกับการแสดงละครเวทีจากเมืองไทยได้ดูละครของเธอและสนใจอย่างยิ่ง จึงติดต่อขอซื้อลิขสิทธิ์เพื่อนำมาสร้างในไทย รวมถึงให้เธอแปลบทละครเป็นภาษาไทยด้วยคำลิขสิทธิ์สูงลิบลิว เธอตัดสินใจรับข้อเสนอโดยไม่ลังเล

เนื่องจากอีกตั้งหกเดือนกว่าจะถึงกำหนดการรับปริญญาคุณฐิติภัตติที่อังกฤษ ดังนั้นเหนือดาวจึงมีเวลาว่างพอที่จะกลับมาไทยเพื่อติดตามการสร้างละครเวทีเรื่องนี้ ทุกคนที่ได้ยินเรื่องราวดังกล่าวต่างพากันชื่นชมความสามารถของ ‘ดอกเตอร์เหนือดาว’ ซึ่งประสบความสำเร็จที่ต่างประเทศได้ และนำเอาความสำเร็จนั้นกลับมายังประเทศบ้านเกิดได้อย่างงดงาม

ทั้งที่ควรจะมีใจ... ควรจะหันขึ้นตาบาน แต่ลึกๆ แล้วเหนือดาวก็ยังหวนใจไม่น้อยทีเดียว ในเมื่อจริงๆ แล้วเธอมี ‘ความหลัง’ ที่ไม่ค่อยดีเท่าใดนักกับเมืองไทย

ดังนั้นจุดประสงค์สำคัญที่สุดของการกลับมาในครั้งนี้ เพื่อจะพิสูจน์ตัวเองให้คนที่เคยเหยียดหยามได้เห็นว่าตอนนี้เธอไม่ใช่คนเดิมอีกต่อไป...

ไม่ใช่ ‘เหนือดาว’ ที่ถูกเหยียดหยาม ‘มิดดิน’ ดังเช่นเจ็ดปีที่แล้ว

นาฬิกาข้อมือบอกเวลาบ่ายสองโมงตรง การทำสัญญาเสร็จสิ้นเร็วกว่าที่เหนือดาวคาดไว้ เธอจึงเดินไปรอบๆ สำนักงานซึ่งเป็นที่นัดหมายเซ็นสัญญาและรับคำลิขสิทธิ์แห่งนี้เพื่อฆ่าเวลาก่อนกลับบ้าน บริษัทแห่งนี้คือบริษัทอำนวยการสร้างละครเวทีชื่อดังของเมืองไทยที่เธอเคยได้ยินชื่อเสียงเรียงนามมาตั้งแต่วัย

เป็นเด็ก

หญิงสาวไล่สายตาไปตามผนังเรียบซึ่งมีโปสเตอร์ละครเวทีเรื่องต่างๆ ติดอยู่เป็นระยะๆ โปสเตอร์เหล่านี้คือผลงานที่ผ่านมาของบริษัทนี้ และอีกไม่นานนักโปสเตอร์ของ *สุใต้พิภพ* จะมีโอกาสมาปะอยู่บนผนังนี้เช่นกัน

แต่แล้วเหนือดาวก็หยุดนิ่งสนิทราวต้องคำสาป เมื่อเห็นใบหน้าอันคุ้นเคยของใครคนหนึ่งบนโปสเตอร์ตรงหน้า...

ดวงหน้าสวยซึ่งได้รูปที่เธอคุ้นเคยดีอยู่บนนั้น ตาคู่โตคมเข้มได้แพขนตาหนาผายความสุขชัดเจน ปากแดงคลีโย้มราวผู้กุมชัยยามซบลงบนอกของพระเอกที่เหนือดาวมองผ่านๆ อย่างไม่ใส่ใจ เพราะแม้แต่ตะลึงและไม่คาดถึงว่าวีรกรรมคู่กรณีของเธอเมื่อเกือบสิบปีจะโด่งดังขนาดได้รับบทเป็นนางเอกละครเวที ทั้งที่ควรจะได้รับบทนางร้ายในชีวิตจริง

หญิงสาวกัดฟันอย่างซึ่งเครียด เผลอกำมือแน่นเสียจนเล็บจิกกลางฝ่ามือ ก่อนตื่นจากภวังค์เมื่อเสียงที่ดังขึ้นจากโทรทัศน์เล่นมากระทบโสตประสาท

“คุณพรินซ์ตอนนี้กำลังจะมีผลงานใหม่อะไรบ้างคะ”

เธอหันไปมองต้นเสียงตรงด้านขวามือของตนก็เห็นพนักงานสาวหลายคนนั่งอ้อนอยู่ตรงหน้าโทรทัศน์จอแบนบนโต๊ะทำงาน ดวงตาของเธอเหล่านั้นเปี่ยมไปด้วยประกายระยับจนเหนือดาวสงสัย เลื่อนสายตาไปยังบนหน้าจอโทรทัศน์ซึ่งปรากฏภาพชายหนุ่มรูปหน้าหล่อเหลาเอาการกำลังยืนตอบคำถามของนักข่าว

ผู้ถูกถามพยักหน้าเล็กน้อยแล้วเบือนสายตามาสบกล้อง ดวงตาคู่เรียวยาวของเขาดูเย็นนิ่ง หากเปี่ยมไปด้วยเสน่ห์ลึกลับอันน่าค้นหา เขาแม้ริมฝีปากได้รูปก่อนจะตอบพร้อมรอยยิ้มตรงมุมปาก

“เรื่อง‘ล่ารักสุดฟ้า’ ครับ”

“นางเอกนี่คือคุณฝันใช้มั้ยคะ” *“งั้นแบบนี้ก็เป็นการกลับมาเจอกับคุณฝันอีกครั้งหลังจากเรื่อง‘ร้อยรักเลื่อนราง’ เมื่อเกือบสองปีที่แล้วสินะคะ”*

“ใช่ครับ” ชายหนุ่มตอบเรียบๆ

คนอยู่หน้าจอขมวดคิ้วเล็กน้อย เธอคุ้นหน้าเขาเหลือเกิน จะว่าเพราะเป็นดาราก็ไม่ใช่ แต่เพราะเหมือนเคยเห็นจากไหนมาก่อนเมื่อไม่นานมานี้

ความสงสัยนั้นติดค้างอยู่ในใจเหนือดาวได้ไม่นานนัก เมื่อเธอเหลือบกลับมามองไปสแตร์ชวนแสงใจ ก็พบว่าเขาคือพระเอกที่รัญจวนกำลังชอบอยู่นั่นเอง

หญิงสาวเมินหน้าหนีทันที แล้วรีบสาวเท้าเดินไปอีกทาง อดคิดไม่ได้ว่านานเท่าไรแล้วที่ตนไม่ได้ติดตามชาวคราวบันเทิงไทย...ตั้งแต่ไปอยู่อังกฤษที่เธอคิดว่าคงจะเป็นการกลับไปอยู่แบบ ‘ถาวร’ เมื่อเจ็ดปีก่อน และถึงแม้ยามกลับมาเยี่ยมบ้านเกิด เธอได้เปิดโทรทัศน์ดูเป็นบางครั้ง แต่ก็มักกดเปลี่ยนช่องทันทีเมื่อเจอชาวบ้านเทิง เพราะเกรงว่าจะได้เห็นใบหน้าของศัตรูที่ทำให้เธอรู้สึกยกอกแสบทุกครั้งยามนึกถึง

“คุณเหนือดาวคะ...”

เสียงใสดังขึ้นมาจากใกล้ตัว เรียกความสนใจของเหนือดาวให้กลับมาที่มงานของละครเวทีเรื่องนี้ในชุดทะมัดทะแมงกำลังยืนยิ้มให้เธอ ถัดไปด้านหลังคือประตูกระจกฝ้าซึ่งเป็นทางเข้าห้องซ้อมขนาดใหญ่

“ไปดูแคสต์นักแสดงใหม่คะ ตอนนี่เรากำลังออดิชั่นเพอร์เซโฟนีอยู่เลยคะ”

ยังไม่ทันที่เหนือดาวจะได้ตอบอะไร ก็เริ่มรู้สึกเสียดท้องพิกลเหมือนลำไส้ใหญ่ของตนกำลังทำหน้าที่สำคัญของมันอยู่ หญิงสาวแม้ริมฝีปากเพื่อกดระงับอาการมวนๆเอาไว้ ทว่าที่มงานหญิงกลับเข้าใจว่าเป็นเพราะเธอเกรงใจ จึงรีบคว้ามือเล็กของเธอแล้วรีบเร้าอีกครั้ง

“นะคะๆ ไหนๆคุณเหนือก็อุตส่าห์มาทั้งที นี่พี่พลก็บอกให้มาชวนคุณเหนืออีกครั้งคะ”

เมื่อชื่อของผู้กำกับละครเวทีหลุดออกจากปากที่มงาน เหนือดาวจึงไม่อาจปฏิเสธได้ เธอพยักหน้ารับแล้วเดินตามที่มงานสาวคนนั้นเข้าไปในห้องประชุมขนาดกว้างซึ่งมีเวทีอยู่ตรงกลาง แสงไฟในห้องปรับหรี่ให้สลัวลงเล็กน้อย ขณะที่ตรงกลางเวทีซึ่งเป็นตำแหน่งที่ผู้เข้ามาคัดบทนางเอกต้องมายืนพุดบทก็มีแสงสปอตไลท์สาดส่อง ด้านหน้าเวทีมีโต๊ะของกรรมการทั้งสามคน เหนือดาวกวาดตามองผ่านๆ แล้วจับจองที่นั่งเบาะหลังสุดใกล้ประตูทางออกเพื่อไม่ให้เป็นการรบกวนผู้มาคัดบทที่กำลังแสดงอยู่ในตอนนี้

“หัวใจรักของคุณ... ดึงฉันให้ดึงลงไปสู่ห้วงมหาสมุทรแห่งความมืดมิด ลึกลงไปถึงใต้ท้องทะเลอนธการ ไม่มีทางใด... ให้ฉันกลับไปสู่แผ่นดินที่ฉันจากมา สถานที่ที่แสนสดใสในวันวานได้อีกแล้ว...”

ถ้อยคำจากปลายน้ำหมึกของเธอถูกถ่ายทอดโดยนักแสดงหญิงด้วยน้ำเสียง เจ็บร้าว เหนือดาวฟังแล้วนิ่ง นักแสดงคนนี้เข้าถึงอารมณ์ตัวละครได้ดีทีเดียว แต่กลับถ่ายทอดออกมาไม่ลึกซึ่งจับใจเท่าที่เธอหวังไว้ หญิงสาวฝันต่อได้อีกสาม คนก็เริ่มมวนท้องจนทนไม่ไหว แต่ในวินาทีที่กำลังจะเดินไปเข้าห้องน้ำนั้นเอง ก็กลับก้าวเท้าไม่ออกเสียตื้อๆ เมื่อเห็นคนที่เพิ่งก้าวขึ้นมายอยู่บนเวที

รัญรตีกำลังยืนยิ้มหวานท่ามกลางแสงสปอตไลท์อันเจิดจ้า แนนอนว่าเธอ มาอดีตชั้นบนนางเอกเช่นกัน

“ขอบคุณนะค่ะที่ให้โอกาสรัญรตีมาตัดตัวในวันนี้”

เธอว่าด้วยน้ำเสียงถ่อมตัว แต่หน้ากลับภาคภูมิใจอย่างยิ่ง

ไม่ต่างอะไรจากตอนนั้น... ที่เธอผู้นี้ใส่ร้ายเหนือดาวด้วยน้ำเสียงปรึม จะขาดใจต่อหน้าทุกคน แต่ชั่วเสี้ยววินาทีที่ใบหน้าสวยเสล่านั้นกลับแสดง ความสะใจผ่านคราบน้ำตา ไม่มีใครเห็นรอยยิ้มเยาะนั้นของรัญรตี มีเพียงเหนือดาว คนเดียวที่เห็น และทุกคนก็เชื่อว่าเหนือดาวเลวแสนเลวตั้งน้ำคำของรัญรตี... เลวเสียจน ‘ทุกคน’ เลิกคบเธอ

รวมถึง ‘เขาคณันัน’

เมื่อต้องจากเมืองไทยไป เหนือดาวจำเป็นต้องทิ้งความรู้สึกดีๆ ที่เคย มอบให้เขาด้วยเช่นกัน ในเมื่อเหตุการณ์ที่รัญรตีจัดฉากขึ้นมาทำให้เขาเห็นว่า เธอผิดเหลือเกิน โดยที่เขาคงไม่รู้ว่าเธอต้องทนทุกข์ใจมากเพียงใดนับตั้งแต่วันนั้น

แม้ไม่ใช่คนเจ้าคิดเจ้าแค้น แต่พอนึกถึงเรื่องนี้ เหนือดาวก็อดซุนซ่องไม่ได้ ก่อนที่ความเคืองดังกล่าวจะค่อยๆ เลือนหายไปเมื่อมวนท้องมากขึ้น หญิงสาว รีบลุกพรวดตรงดิ่งไปห้องน้ำทันที เริ่มพาลรัญรตีว่าคงเป็นต้นเหตุที่ทำให้เธอ ปวดท้องได้ขนาดนี้

หญิงสาวกึ่งเดินกึ่งวิ่งโดยเร็ว เริ่มใจชื้นขึ้นเมื่อเห็นป้ายห้องน้ำชาย-หญิง อยู่ไม่ไกลนัก เพียงไม่กี่วินาทีให้หลัง เธอก็เดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าห้องน้ำหญิง

ที่มีป้ายพลาสติกแขวนอยู่ตรงลูกบิด

‘ขออภัย กำลังทำความสะอาด’

เหนือดาวอัปปากหวนขณะอ่านป้ายหน้าห้องน้ำซ้ำอีกครั้ง คนปวดหนักพยายามหายใจเข้าลึกๆ จะให้เดินไปห้องน้ำอีกชั้นก็คงไม่ไหวแล้ว ในเมื่อเข้าศึกบุกประชิดประตูเมือง หญิงสาวมองซ้ายมองขวาอย่างซึ้งใจ ก่อนจะมองเลยไปยังห้องน้ำชายที่ต้องเดินย้อนกลับมาเล็กน้อย มองผ่านไปไม่เห็นใครทั้งสิ้น บัดนี้เข้าศึกเริ่มตีประตูเมืองแล้ว และเหนือดาวก็รู้แล้วว่า...ตอนนี้ตนไม่มีอะไรให้เสียอีกต่อไป เพราะถ้าเธออายุที่จะไม่เข้าห้องน้ำ เธอคงได้เสียหายกว่านี้หลายเท่าทีเดียว!

เมื่อ ‘ธูระ’ เสรีจลินท์ หญิงสาวเริ่มคิดได้ว่าถ้ามีผู้มาใช้ห้องน้ำ เธอจะทำเช่นไร จึงได้แต่ซึ้งใจอยู่ในห้องน้ำแล้วเสียดายประตู พังอยู่สักพักก็ไม่ได้ยินอะไรทั้งสิ้น จนเริ่มแน่ใจแล้วว่าไม่มีใครอยู่ข้างนอก ไม่รอช้ารีบเปิดประตูทันที

ทว่าหัวใจเธอแทบหยุดเต้นในวินาทีนั้น!

เมื่อห้องน้ำที่ควรจะมีไม่มีใครอยู่เลย กลับมีชายร่างสูงใหญ่ยืนอยู่หน้าโถปัสสาวะ เขาปรายตามองเธอก่อนจะเปลี่ยนเป็นจ้องตรงๆ จนเหนือดาวได้เห็นใบหน้าอันหล่อเหลาไร้ที่ติราวรูปปั้นเทพเจ้ากรีก

เธอคุ่นเหลือเกิน เหมือนเพิ่งเคยเห็นใบหน้าของเขาเมื่อไม่กี่สิบนาทีก่อนหน้านั้นเอง

คิ้วหนาได้รูปของชายตรงหน้ากระตุกเล็กน้อย แต่แวต่ายิ่งนิ่งเฉย... และเยือกเย็น ขณะที่มือก็รับจัดการ ‘ธูระ’ ให้เสรีจลินท์ ก่อนจะยืนนิ่งอยู่ที่เดิม บัดนี้แวตยาของเขาเต็มไปด้วยความสงสัยและ...ประกายบางอย่างที่ดูเหมือนจะเป็นการระแวง

แม้เธออยากวิ่งผ่านเขาไปมากเพียงใด แต่เพราะเกรงว่าตนจะเปลือยเห็นอะไรต่อมิอะไรของคนตรงหน้า หญิงสาวจึงได้แต่ยืนนิ่งแข็งท่าอะไรไม่ถูก แล้วสบตาคนตรงหน้าอย่างเลี่ยงไม่ได้ บัดนี้ดวงตาคู่เขียวของเขามีประกายที่เธออ่านได้ว่า ‘ผู้หญิงพิลึก’

เหนือดาวไม่คิดว่าตนเองจะตกอยู่ในสถานการณ์สุดสุดได้ถึงเพียงนี้ ความอายทำให้หน้าของเธอซาไปหมด แต่ยังไม่ทันจะได้หาทางออกก็กลับมีบุคคลที่สามเดินฉับๆ เข้ามาในห้องน้ำ ชายผู้นั้นเอ่ยทักคนที่ยืนนิ่งอยู่ก่อนแล้ว

“พีร์รินซ์ พี่บูมบอกมาว่ายังไงบที...”

เขายืนมาหยุดตรงหน้าโถ มือจับชิปกางเกงเตรียมมรดลง แต่ต้องหยุดก็เมื่อสบตากับใครอีกคนหนึ่งในห้องน้ำ

ใคร...ที่ป้ายหน้าห้องน้ำระบุงค์แล้วไม่มีสิทธิ์เข้ามาใช้ห้องน้ำชาย

ชายหนุ่มคนเข้ามาใหม่พินิจคนตรงหน้าให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ดวงตากลมโตคู่สวยสบตาเขาด้วยแวตอิ่งๆ และเขาก็มั่นใจว่าสาวงามที่กำลังช็อกอยู่ตรงหน้าเขาคคนนี้ไม่ใช่สาวประเภทสองล้านเปอร์เซ็นต์

ก็เพราะเขารู้จักเธอ...แม้จะไม่ได้คุยกันมาถึงเจ็ดปีแล้วก็ตาม

“เหนือ...ใช่ไหม”

และเพราะคำทักนั่นเองที่ทำให้คนถูกทักแทบจะมุดดินหนีทันที เหนือดาวจ้องคนมาใหม่ที่เพิ่งเอ่ยทักเธออย่างไม่สามารถหลบสายตาได้ เนื้อตัวเย็นเฉียบราวเลือดในกายกลายเป็นน้ำแข็ง แผลในใจที่ตกสะเก็ดเมื่อเจ็ดปีก่อนกำลังจะเปิดอีกครั้ง...เพราะเขาคคนนี้

“เหนือ” น้ำเสียงของสุดแดนยังอ่อนโยนนุ่มนวลไม่ต่างจากอดีต น้ำเสียงที่เธอเคยตกหลุมรักมันอย่างถอนตัวไม่ขึ้น...และไม่มีวันลืมได้ลง

“คะ” เหนือดาวตอบรับ ขณะที่คนตรงหน้ายังคงถามใหม่เข้ามาในบรรยากาศงุ่นง่านและชวนอึดอัดนัก

“พอได้ข่าวมาแว่วๆว่าไปอยู่อังกฤษตั้งหลายปี นี่กลับมาหรืยัง...”

คนถูกถามนี่อะไรไม่ออก ได้แต่พยักหน้าหงิกหงัก

“ไม่ได้เจอกันตั้งนาน สบายดีไหมเรา”

“ก็...ดีคะ แล้ว...พีร์แดนล่ะคะ” เหนือดาวหลบตาต่ำ ถามกลับอย่างแผ่วเบา

“พีร์สบายดี ว่าแต่ทำไมถึง...”

ใบหน้าสวยร้อนฉ่ำขึ้นมากะทันหันเมื่อเห็นสายตาสุดแดนที่มองหน้าเธอ

สลั้บกับห้องน้ำชายสะอาดเลี่ยมทรูแห่งนี้ คำถามนั้นตีความได้สองแง่ว่า ‘มา
บริษัทนี้ทำไม’ กับ ‘มาอยู่ในห้องน้ำชายทำไม’

ห้องน้ำชาย!

เห็นอดวตรระหนักได้ในวินาทีนั้นว่าไม่ใช่เวลาจะมายืนใจสั้นไหวกับคนตรงหน้า
อีกต่อไป ในเมื่อที่แห่งนี้ไม่ได้เหมาะสมเลยแม้แต่น้อย!

“คือ...”

“ห้องน้ำหญิงทำความสะอาดอยู่” เสียงเรียบทุ้มต่ำดังมาจากคนข้างตัว
สุดแดนราวกับแก้ต่างให้หญิงสาวหวยโอกาสนั้นรีบคว้าโทรศัพท์มือถือขึ้นมา
กดปุ่มปลดล็อกหน้าจอให้สว่างขึ้น แล้วรีบเอาเนบหู ประหนึ่งว่ามีสายเรียกเข้า

“พีแदनคะ พอดีมีคนโทร.เข้า ขอรับสายก่อนนะคะ...ฮัลโลล วายังไง”

เธอเอ่ยทักคนปลายสายที่ไม่มีตัวตนอยู่จริง แล้วก้มหน้าดูตริบเดินจนพัน
ขอบประตู ไม่สนใจสุดแดนที่กำลังจะเรียกเธอไว้อีกครั้ง

“โดนตื้อขายประกันอีกแล้วเหอ แกก็บอกไปสิว่าแกเป็นมะเร็งสมอง ตอนนี
คงเหลือองแล้ว ไม่ต้องมาประกันชีวิตอะไรหรอก”

หญิงสาวพูดคนเดียวจนกระทั่งมั่นใจว่าเดินพ้นห้องน้ำแล้วจึงค่อยลดโทรศัพท์
มือถือลงมากำไว้แน่น รับรู้ได้ถึงหัวใจที่เต้นแรงจนแทบจะหลุดออกมาจากอก
ด้านซ้าย

หลายครั้ง...ที่มีเรื่องบังเอิญเกิดขึ้นกับเธอ แต่ไม่มีครั้งไหนที่เธอนึกถึงเรื่อง
เรื่องบังเอิญเท่าครั้งนี้มาก่อน

ผู้ชายอีกคนในห้องน้ำจะมองเธออย่างไรก็ช่าง เธอไม่สนเขาลักนิต เพราะ
สิ่งเดียวที่เธอสนคือสายตาของสุดแดนเท่านั้น สายตาที่แฝงไปด้วยนัยสงสัยและ
เบื่อนคำตำหนิอยู่ข้างใน จนเปิดแผลใจอันเรื้อรังของเธอให้กลับมาอ้ากเสปได้อย่าง
สมบูรณ์แบบอีกครั้ง

การพบกันครั้งแรกในรอบเจ็ดปีระหว่างเธอและคนที่เธอรักข้างเดียว...
กลับกลายเป็นความอภัยคที่สุดไปเสียแล้ว!

มือใหญ่เปิดก๊อกน้ำเพื่อล้างมือ ขณะที่ดวงหน้ายังคงเรียบเฉยเหมือนไม่มีเหตุการณ์ ‘ประหลาด’ ใดๆ เกิดขึ้นก่อนหน้านั้น บิลันธนัดวัดสายตาไปยังชายหนุ่ม รุ่ห้องที่ยังยืนนิ่งอยู่ตรงที่เดิม ปากก็ถาม

“รู้จักกันด้วยเหรอ”

ก่อนเขาจะสายตาไปยังประตูห้องน้ำที่หญิงสาวเพิ่งเดินออกไป สงสัยไม่น้อยว่าเธอคงเกือบเงินกับสุดแดนมากเสียจนไม่รู้ว่าตัวเองถือโทรศัพท์มือถือถือกลับหัว

“เขาเป็นรุ่ห้องเมื่อสมัยเรียน เคยทำอะไรร่วมกันสักหนึ่ง”

บิลันธนัดสัมผัสส่นัยแปลกๆ ในน้ำเสียงคนตอบได้บางส่วน แต่ไม่ถามต่อ เพราะการสู้รู้ไม่ใช่นิสัยของเขา

“เมื่อไหร่จะพูดว่าอะไร ตอนแรกสุดเลย”

“อ้อ เรื่องแคสต์ เห็นเขาบอกกันว่าพีปรีนซ์ได้บเทดิสซัวร์”

ชายหนุ่มผู้ยิ้มยากพยักหน้าราวกับไม่แปลกใจเท่าใดนักกับผลที่ได้รับฟัง ในเมื่อไม่ว่าใครก็ตามที่อ่านบทละครเรื่อง *สู่วันพิภพ* ต่างก็ถึงความเห็นว่าเขาเหมาะกับบทพระเอกของเรื่องมากที่สุด เนื่องด้วยบุคลิกเย็นชาและยากจะหยั่งถึงความรู้สึก ราวกับว่าผู้ประพันธ์นั้นได้แต่งขึ้นมาเพื่อเขาโดยเฉพาะ

“คิดแล้วว่าต้องไม่แปลกใจ”

“ก็ไม่แปลกใจไง” บิลันธนัดปิดน้ำแล้วยกไหล่

สุดแดนก็เสียบไปครู่หนึ่ง แล้วมองไปทางประตูห้องน้ำด้วยแววตาใจหาย พิกลจนบิลันธนัดถามไม่ได้

“มีอะไรอีกหรือเปล่า”

“เหนือ...” ริมฝีปากหยักได้รูปพิมพ์ชื่อของเธอ

“ผู้หญิงคนเมื่อกี้เหรอ” บิลันธนัดมองไปทางประตูอีกครั้ง “สรุปว่าเขาเป็นใคร”

“รุ่ห้องของผมสมัยเรียนมหาลัย และเป็นคนแต่ง *สู่วันพิภพ*”

คนได้คำตอบหนึ่งไปชั่วครู่ นึกถึงก่อนหน้านั้นที่ได้อ่านบททั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษต้นฉบับ เขาชื่นชมผู้แต่งว่าเก่งมากทีเดียวที่สามารถเรียงร้อยเรื่องราว

ซึ่งฟังดูเหมือนเทพนิยายได้อย่างสนุกสนาน และก็สามารรถแสดงธีมหลักที่สะท้อนด้านมืดของสังคมปัจจุบันได้อย่างยอดเยี่ยม เขาทราบแล้วว่าผู้แต่งเป็นคนไทย และก็คิดไปแล้วว่าน่าจะเป็นผู้สูงอายุมากประสบการณ์ผู้มีความคิดล้ำลึก...

ไม่ใช่หญิงสาวคู่อ่อนวัยที่ดูเป๋อจนคุยโทรศัพท์กลับหัวแบบเธอคนนั้น...

แสงไฟระยิบระยับจากหลอดไฟดวงจิ๋วประดับอยู่ทั่วสวนภายนอกโรงแรมสวยงามและโรมแมนติกกว่าที่เหนือดาวคิดไว้ เสียอย่างเดียวยุงเยอะไปหน่อยทำให้เธอซึ่งยืนตรงนั้นมาพักใหญ่นอกจากจะขาเส้นเพราะตื่นตื่นแล้ว ยังต้องคอยดูขาตัวเองเพื่อแก้คัน แต่เธอไม่สนเลยแม้แต่น้อยในเมื่ออีกไม่นานเท่าใดนักที่จะได้เจอสุดแดน...เพื่อที่จะได้บอกความในใจให้เขารู้

เสียงครีกรึ้นจากด้านในภัตตาคารของโรงแรมยังดังพอมາให้ได้ยินเป็นระยะๆ เหนือดาวเอาแต่จับจ้องร่างสูงซึ่งเดินใกล้เข้ามาเรื่อยๆ หัวใจเต้นแรงขึ้นและเร็วขึ้นทุกที จนกระทั่งสุดแดนหยุดอยู่ตรงหน้าพร้อมเครื่องหมายคำถามตัวโตๆ ปรากฏชัดในดวงตาคู่นี้

‘พีแดน’ เหนือดาวเป็นคนเริ่มบทสนทนา

‘เห็นมันบอกว่าเหนือมีเรื่องอยากพูดกับพี มีอะไรหรือเปล่า’ สุดแดนยังคงยิ้มกว้างเหมือนทุกครั้งเวลาพูดกับเธอ นานๆ ทีที่เธอจะได้เห็นสีหน้าขริมของเขา และนี่ก็เป็นหนึ่งในเหตุผลล้านแปดที่ทำให้เหนือดาวตกหลุมรักผู้ชายคนนี้

‘เหนือ...’ คำพูดนั้นมันติดอยู่ปลายลิ้น ยากที่จะเอ่ย แต่เมื่อคิดว่าอย่างไรเสีย ปีน้าจะไม่ได้เจอกันแล้ว ความรู้สึกฮึกเหิมมันกลับฟื้นขึ้นมาอย่างน่าประหลาด

‘เหนือ?’

ยังไงเสียวันนี้เธอต้องบอกเขาให้ได้ เพราะไม่อยากปล่อยให้รอยยิ้มของเขาหลุดลอยไป...

‘เหนือชอบพีแดน’

เมื่อพูดไปแล้ว...เหนือดาวรู้สึกเหมือนหัวใจแทบจะหลุดออกมาจากอก

เธอก็มองหน้าไม่ยอมมองปฏิภิกิริยาของสุดแดนด้วยความเขินอาย ช่วงเวลาไม่กี่วินาทีราวกับถูกหยุดไว้ยาวนานราวกับสิบปี ก่อนจะสะดุ้งโหยงสุดตัวเมื่อถูกตะบ่าเข้าให้ คราวนี้เมื่อเงยหน้าขึ้นมา เธอก็เห็นคนตรงหน้ายิ้มเช่นเดิม แต่เป็นยิ้มแบบอึ้งๆ ที่เธอคิดไปเองว่าเขาคงยินดีไม่น้อย

‘จริงหรือเหนือ’

สุดแดนส่งรอยยิ้มกว้างจริงใจมาให้ ดวงตาเรียวฉายแววระยิบระยับ

‘ขอบคุณนะ ขอบคุณมากๆ’

หัวใจนั้นสุขล้นไปด้วยรักเต็มปรี แต่ในตอนที่จะได้ถามต่อว่า แล้วเขาคิดเช่นไร เหนือดาวก็รู้สึกถึงความร้อนจากแสงอาทิตย์ซึ่งกำลังแยงตาในยามเช้า ผ่านทางช่องว่างระหว่างม่านหนา เธอลืมตา...เพื่อพบกับโลกแห่งความเป็นจริงว่า เหตุการณ์นั้นผ่านมาถึงเจ็ดปีแล้ว และบัดนี้เธอก็ยังไม่ได้รับคำตอบจากสุดแดน...

ทว่ามันคงไม่จำเป็นอีกต่อไป ในเมื่อเขาเข้าใจผิดเธอเสียแล้ว หญิงสาวหลับตาลงซ้ๆ รับรู้ถึงความหนักอึ้งในดวงใจ

ก่อนหน้านี้ออนยังอยู่อังกฤษ เธอกล้าพูดได้เต็มปากเต็มคำว่าหัวใจเธอกลับมาแข็งแรงแม้จะยังมีแผลอยู่บ้าง แต่ก็ไม่ได้ทำให้เธอร้อนรุ่มจนอยู่ไม่สุขแต่อย่างใด แต่เมื่อได้กลับมาอยู่บ้านหลังเก่าที่เมืองไทยอีกครั้ง เห็นบรรยากาศเก่าๆ และเจอกับคนเก่าๆ ก็ทำให้หัวใจกลับจมดิ่งลงไปสู่อดีดอีกครั่งอย่างยากจะลืมลง...

เหนือดาวทำธุระในยามเช้าอย่างรวดเร็ว ก่อนจะเดินลงมาเพื่อพบกับ...

‘กูเหอะน้ำกตยะเหนือ มากินข้าวเข้าที่บ้านฉันเร็ว! ฉันรู้ว่าแกคงไม่ได้ทำเอาไว้’

เสียงเอ่ยแป้นແหล่นติดหุ้มดังไปสามบ้านแปดบ้านจนเหนือดาวต้องอดหู ก่อนจะถอนใจเฮือกเมื่อจ้องหน้าเจ้าตัวคนทัก พลังเอ่ยแก้คำทักทายยามเช้าในภาษาเยอรมันทันที

“ต้องกูเห็นมอร์เกินต่างหาก”

เหนือดาวส่งสายตาเอือมๆ ให้มานิตที่ทำหน้าไม่รู้ไม่ชี้ หน้าตาคนสันของเธอแต่งแต้มเสียวสวย รับกับการแต่งกายที่เปรี๊ยะเซ็ดพินนำแพชั่นสมกับอาชีพ

คอสมตูมดีไซเนอร์ชื่อดังแห่งยุคปัจจุบัน

มานิตคือ ‘ลูกพี่ลูกน้องผู้ชาย’ และ ‘เพื่อนสาวคนสนิท’ เพียงคนเดียวในชีวิตเหนือดาว แม้ว่าระยะหลังทั้งคู่จะอยู่ห่างกันคนละทวีป แต่มีมิตรภาพนั้นกลับไม่คลายตามระยะทางเลย เนื่องด้วยเทคโนโลยีอันทันสมัยที่ทำให้ทั้งสองสามารถคุยได้แทบทุกวัน จนตอนนี้ทั้งคู่ไม่ต้องพึ่งเทคโนโลยีเพื่อคุยกันอีกต่อไป ในเมื่อบ้านนั้นอยู่ตรงข้ามกัน

“ก็หน้าแกซังกะตายอย่างนั้น ฉันคิดว่าแกจะส่งตัวเองเข้านอนอีกรอบเลยก็ว่าได้ไป นี่จะกินข้าวมั้ยยะ แม่ฉันทำไว้ ให้มาเรียกหล่อนไปกินด้วยกัน”

อรสุรางค์ คุณแม่ของมานิตคือลูกสาวคนเล็กของคุณยายอัจฉราซึ่งเป็นลูกครึ่งไทย-เยอรมัน เธอเลือกใช้ชีวิตเป็นคนไทยเชื้อสายจีนและย้ายกลับมาอยู่เมืองไทย ทำให้มานิตมีสายเลือดเยอรมันเพียงเลี้ยวของเลี้ยว ต่างจากแม่ของเหนือดาวซึ่งเป็นลูกเลี้ยวอยู่แล้ว และแต่งงานกับชายลูกครึ่งไทย-อังกฤษอีกทีเหนือดาวเลยพลอยได้รับอานิสงส์เป็นลูกเกือบครึ่งทันทีทั้งไทย อังกฤษ และเยอรมัน

“เดี๋ยวไป แต่ขอฉันเคลียร์งานตอนเช้าสักหน่อย ทางโปรดักชั่นเขาขอปรับไปอะลือกนิดหน่อย ว่าจะรีบส่ง ตอนนี่เขาเริ่มจำลองฉากกันอยู่ แกเองก็เตรียมจัดคอสมตูมได้เลย”

เหนือดาวพูดแล้วมองเพื่อนสาว มานิตเป็นหัวหน้าฝ่ายคอสมตูมในละครเวทีเรื่อง *สุไต้พิภพ* ทั้งนี้การที่บทละครของเหนือดาวได้เดินทางกลับมาถึงบ้านเกิดอย่างสำเร็จ ก็เป็นเพราะมานิตอีกเช่นกันที่บอกให้ปฏิพล ผู้กำกับการแสดงละครเวทีชื่อดังซึ่งสนิทกันเข้าไปดูละครเวทีของเธอที่ลอนดอนในตอนนั้น

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่มานิตเป็นมหาภักยาณมิตรผู้คอยช่วยเหลือเธอ เพราะเมื่อสมัยเรียนมัธยมต้นที่เมืองไทย เหนือดาวซึ่งอยู่อังกฤษตลอดสิบปีแรกของชีวิตก็ได้ญาติช่วยฝึกภาษาไทยจนแข็งแรง เมื่อต้องสอบเข้ามหาวิทยาลัย พวกเธอก็ช่วยกันตีวงหนังสือจนเข้ามหาวิทยาลัยรัฐบาลชื่อดังได้ทั้งคู่อย่างน่าภูมิใจ ตลอดเวลาที่ผ่านมาก็ไม่มีเรื่องไหนของเหนือดาวที่มานิตไม่รู้...รวมถึง ‘เรื่องเข้าใจผิดครั้งใหญ่’ ที่ทำเอาเหนือดาวเหลือเพื่อนเพียงคนเดียวอย่างมานิต และเรื่องของ

สุดแดนอีกคน...

พอนึกถึงชื่อนี้ เหนือดาวก็ถอนหายใจเฮือก “เมื่อคืนฉันฝันถึงพี่แดน”
คนฟังเอ่ยอย่างไม่ฟังใจ “นี่ไม่มีคนกรวดน้ำไปให้เขา จนถึงขั้นต้องมา
เข้าฝันแก่แล้วหรอ?”

“ขอเอาขามกระแทกปากแทนหน่อยได้มั้ยแม่?”

พอเห็นท่าว่าญาติสาวยกขามข้าวต้มขึ้นจริงๆ มานิตก็รีบโบกไม้โบกมือ
ห้ามโดยเร็ว “อย่าๆ เดี่ยวชิลิโคนบนหน้าฉันละลาย ฝันยังงัยละ?”

“ไม่มีอะไรมากหรอก ตามที่เล่าให้ฟังว่าวันก่อนเจอนั่นละ เลยเก็บเอา
ไปฝันถึง ก็แค่นั้น”

ก็แค่นั้น...

เอาเข้าจริงก็ไม่แค่นั้นหรอก ในเมื่อการที่เธอเก็บเขาไปฝัน ถึงมันชี้ชัดว่า
เธอยังลืมสุดแดนไม่ได้ นับตั้งแต่วันแรกที่รู้จักกันเมื่อแปดปีก่อน

สุดแดนเรียนคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ แล้วลงวิชาเลือกสถาปัตยกรรม
ออกแบบจาก ทำให้เขาซึ่งอยู่ปีห้าในขณะนั้นต้องมาร่วมสร้างละครโปรเจกต์จบ
เรื่องเดียวกับเธอ ความใกล้ชิดทำให้เหนือดาวสัมผัสได้ถึงความจริงใจ
ที่ไม่สามารถหาได้จากใครอื่น จนเมล็ดของความรู้อีกดีค่อยๆ หยั่งรากลงในใจ
ของเธอ แล้วเติบโตออกผลเป็นความรัก

หัวรั้งแรกที่เธอเคยหวังว่าจะสวยงามกลับจบด้วยความเข้าใจผิดขั้นร้ายแรง
ที่เธอไม่มีโอกาสได้แก้ตัว โดยมีสาเหตุมาจากรัฐธรรมนูญที่ปรับเปลี่ยนตั้งแต่สมัย
เรียนของเธอเอง...

“ได้ข่าวว่ารัฐฯไปออกมติขึ้นละครแก้ด้วยนี่ เสียตายฉันไม่มีอำนาจไปฟ้องช่วยแก
ตรงนั้น”

“ช่างมันเถอะ สุดท้ายแล้วคนที่เคยเรียนด้วยกันก็เลี้ยงไม่ได้ที่ต้องทำงาน
ร่วมกัน รัฐฯก็มีอาชีพของตัวเอง ฉันก็มีอาชีพของฉัน แต่บอกตรงๆ นะแม่
พอฉันเห็นหน้านาง ฉันต้องเสียเลย”

เหนือดาวนึกถึงเหตุการณ์วันนั้นแล้วยังรู้สึกหน้าม่านจริงๆ คงต้องยก
ความผิดให้กับสัมต่าข้างทางที่เธอกินคืนก่อนหน้านั้น และหญิงสาวเองก็ยังไม่ได้อ

เล่าเรื่องเข้าไปใช้ห้องน้ำชายให้เพื่อนสาวฟังด้วยเหตุกลัวโดนล้อ

“จะ แม่โลกสวย ฉันมองแล้ว แก่ไม่แก่แค่นตามพล็อตละครหลังข่าวแน่
ว่าแต่แกจะเอาไง ถ้าเกิดนั่งบ้านั้นมันใส่ร้ายแกอีก”

“เลี้ยงได้ก็เลี้ยงละ เรื่องอะไรฉันจะไปเป็นประเด็นให้คนขามารูมอีก แต่
เดียวก่อน นี่ริฎูแค่เพิ่งมาอดิฉันนะ ไม่ได้หมายความว่า จะเป็นนางเอก ดังนั้น
มันก็มีสิทธิ์ที่เราไม่ต้องเจอกันนี่”

เหนือดาวยกไหล่ แวตารเริ่มระยิบระยับ ไม่ใช่ว่าเธอจะสมน้ำหน้าศัตรู
ถ้าไม่ได้บพ แต่เพราะจะไม่อยากเจอกันมากกว่า

ทันใดนั้น โทรศัพท์มือถือของเธอสั่นครืดๆ เพราะตั้งปิดเสียงไว้ หญิงสาว
ลากนิ้วบนหน้าจอเพื่อรับสาย

“สวัสดีค่ะ”

“คุณเหนือคะ เย็นนี้อยากจะชวนคุณเหนือไปกินข้าวกับเหล่านักแสดง
และทีมงานค่ะ พอดีทางเราได้นักแสดงครบแล้ว อยากจะแนะนำให้รู้จักทุกคนค่ะ”

ทีมงานของละครเวที สู่วัยที่ภพ พุดเสียงเจ็ยแจ้ว เหนือดาวจึงรีบถาม
ออกไปด้วยหัวใจเต้นตึกตักเพราะความลุ่ม

“ผลออกแล้วใช่ไหมคะ”

หญิงสาวได้แต่ภาวนาในใจว่าบพของตัวหลักฝ่ายหญิงจะไม่ใช่คนที่เธอ
หวาดกลัวที่สุด

“บพเฮดตี้คือคุณปรินซ์-ปีลันธน์ ส่วนเพอร์เซโพนีคือคุณรัชคะ”

ดวงตาคู่สวยเบิกโตอย่างตกตะลึง หญิงสาวนั่งงั้นเหมือนโดนค้อนทุบหัว
แรงๆ เธอเงิบไปหลายวินาทีจนคนปลายสายต้องถาม

“คุณเหนือได้ยินไหมคะ”

“ได้ยินค่ะ”

เธอได้ยิน แม้จะไม่อยากได้ยินเช่นนั้นก็ตาม

และเมื่อคู่สนทนาว่าต่อจากนั้น เหนือดาวก็ไม่อาจรับรู้ได้อย่างชัดเจนว่า
คนปลายสายพูดอะไรบ้าง เพราะในสมองของเธอมิแต่คำว่า ‘หายนะ’ เท่านั้น

แม้มานิตที่นั้งอยู่ข้างกายจะช่วยสร้างบรรยากาศครึกครื้นให้เกิดขึ้นในการกินข้าวร่วมกันครั้งแรกของทีมงานละครเวทีทุกฝ่ายและนักแสดงได้ แต่เหนือดาวกลับลำบากใจจนไม่รู้จะวางมือวางไม้ไว้ตรงไหน เมื่อต้องร่วมโต๊ะกับสองคนที่ไม่คิดเจอ...ไม่มีลี สามคนต่างหาก

สองคนแรกคือคนที่เธอลำบากใจที่สุดทุกครั้ง เมื่อคิดว่ากลับมาเมืองไทยต้องเผชิญหน้า รัญรตีหนึ่งฝั่งตรงข้ามเยื้องเธอไปหน่อย ดวงหน้าสวยคมซึ่งดูเป็นมิตรกับทุกคน เมื่อหันมาทางเธอที่ไรท์ส่งยิ้มให้ตลอด แต่ตานั้นกลับแฝงนัยประหลาดแบบที่ทำเอาเหนือดาวใจไม่ดี

สุดแดนหนึ่งห่างจากเธอไปสองก้าว อี้ แม่เขาจะส่งยิ้มให้เธอบ้าง แต่เหนือดาวก็สัมผัสได้ถึงความหมองเมินที่เขาส่งมาให้เธอด้วยเช่นกัน

ส่วนคนที่สาม...คือผู้ชายคนนั้นที่เธอเจอในห้องน้ำ ตอนนั้นเขานั่งข้างเธอตรงข้ามกับรัญรตีพอดี เหนือดาวเพิ่งได้รู้ว่าเขาคือปิลันธน์ พระเอกหนุ่มสุดหล่อแห่งเมืองไทยที่เธอเห็นในโทรทัศน์เมื่อวันก่อนนั่นเอง

จากคำบอกเล่าของมานิต ปิลันธน์เป็นนักแสดงหนุ่มมาดนิ่งในวงการบันเทิงจนได้รับฉายาว่า ‘เจ้าชายน้ำแข็ง’ เธอคิดว่าฉายานั้นมาจากบทบาทที่เขาเคยแสดง แต่เธอไม่คิดว่ามันจะมาจากบุคลิกและตัวตนที่แท้จริงของเขา ที่เอาแต่นั่งหน้าห้องไร่อารมณ์อยู่ข้างเธอในยามนี้

จริงๆ แล้วเธอไม่ได้อยากนั่งข้างเขาเท่าใดนัก แต่เพราะว่ามาช้าไปหน่อย พอเหลือที่ตรงไหนก็ต้องนั่งตรงนั้น และบังเอิญก็ได้นั่งติดกับกำแพงน้ำแข็งเสียได้

ด้วยความที่รู้อย่างนี้ก็ต้องร่วมงานกัน เหนือดาวจึงป็นหน้าทักทายเขาก่อน โดยพยายามไม่คิดถึงเรื่องในห้องน้ำเมื่อวันก่อน

“ดีใจด้วยนะค่ะกับบทเฮดิส”

“ขอบคุณครับ” ชายหนุ่มตอบรับสั้นๆ

บทสนทนาจบลงแค่นั้น ชัดเจนทีเดียวว่าเขาคงไม่ได้อยู่ในโหมดที่พร้อมจะสนทนา เหนือดาวจึงตัดสติใจเสียบต่อไป แล้วหันมาเขี่ยข้าวสวยในจานที่แทบไม่พร่องเลยแม้แต่หน่อย

“น้องเหนือกินน้อยจังเลย เอาไก่เอาอะไรไหม หรือว่ายังไม่ค่อยถูกปากกับ

อาหารไทย”

“เหนื่อโอเคอะ พีพล” เหนื่อดาวยิ้มจางๆ ให้ผู้กำกับกับการแสดงที่เอ่ยทักอย่างเป็นห่วง ก่อนจะกวาดตามองกับข้าวหลากหลายชนิดตรงหน้า ปฏิพลเดาไม่ผิด เธอไม่กล้ากินอาหารไทยเท่าใดอาจเพราะกลัวท้องเสีย แถมกับข้าวส่วนใหญ่ตรงหน้าก็ล้วนแต่มีรสชาติเผ็ดซึ่งเธอกินไม่ค่อยได้ แต่ก็ไม่กล้าบอกใคร ด้วยกลัวจะโดนหาว่าเรื่องมาก จึงได้แต่มองไก่ทอดที่ห่างออกไปอีกราวสามช่วงเก้าอี้จนเอือมไม่ถึงด้วยสายตาละห้อย

“ว่าแต่นี้น้องเหนื่อลำบากไหม พวกที่ดันขอร้องให้กลับมาไทยมาช่วยคุณละครเวที ทั้งๆที่เราเองก็ต้องทำงานที่นู่นเหมือนกัน”

“ไม่เลยคะ เหนื่ออยากกลับบ้านอยู่แล้ว และเหนื่อก็รับเป็นวิทยากรในหลายๆมหาวิทยาลัยไว้แล้วด้วย อีกร้อย การเขียนบทละครก็เป็นความสุขอย่างเดียวของเหนื่อ เมื่อใดที่คิดอยากเขียน เหนื่อก็เขียนได้เลยโดยไม่จำกัดว่าต้องเขียนที่ไหน เหนื่อต่างหากต้องขอบคุณพีพล รวมไปถึงคุณยศที่ให้โอกาสบทละครของเหนื่อได้กลับมาเมืองไทย”

หญิงสาวว่าไปถึงคุณยศคือผู้อำนวยการสร้าง ก่อนจะยิ้มค้างอยู่เช่นนั้นเมื่อมีคนแทรกขึ้น

“เหนื่อเขาแต่งเรื่องเก่งอยู่แล้วละคะ ยิ่งเรื่องเลวร้ายอะไรนี่ แต่งได้จนเห็นภาพเลยคะ”

รัฐตรีพูดขึ้นอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย น้ำเสียงติดหวานหูของเธอฟังผิวเผินแล้วเหมือนกำลังชม เหนื่อดาวรีบตีหน้ายิ้มตอบเพื่อไม่ให้บรรยากาศกร่อย เลือกที่จะไม่พูดอะไรทั้งสิ้น

“สรุปเรารู้จักกับน้องเหนื่อหรอรัญ” บดินทร์ผู้ทำหน้าที่กำกับเวทีถามรัฐตรีที่ยิ้มกริ่ม

“เราเป็นเพื่อนกันสมัยเรียนคะ นี่ไม่ได้เจอกันตั้งนาน คิดทั้งคิดถึงกันมากใช้ไหมเหนื่อ”

เหนื่อดาวรับอย่างเสียไม่ได้ “อืม”

“พีแดนนี่อีกคน คนนั้นก็คุ้นเดียวกับพวกเรา ทำละครก่อนจบมาด้วยกัน

ดีใจจริงๆ ที่พวกเราทั้งสองได้เจอเหนืออีกครั้ง นึกว่าจะอยู่อังกฤษ...ไม่กลับมาไทยแล้ว”

หน้าตายินดี น้ำเสียงยินดี แต่ใจจริงนี่คงร้องหะหะมาๆ เพื่อเหยียบเธอแน่นอน

เหนือดาวมองรัญรตีอย่างรู้ทัน ก่อนตัวตลึงตาไปมองสุดแดนที่พยักหน้ารับอย่างเสียไม่ได้ เธอรีบเบือนหน้าหนีทันทีเพราะไม่อยากแสดงใจไปมากกว่านี้ จึงหันไปหาบานิตที่ดาวาวโรจน์อย่างชัดเจน

บรรยากาศบนโต๊ะอาหารครุ่นขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ทันใดนั้นเอง เหนือดาวก็ต้องชะงักเมื่อได้ยินเสียงล้อมกระทบจานของตนทั้งที่ตนเองไม่ได้แตะจาน และก็ได้พบว่าบนจานของตนมีไก่ทอดอยู่แล้ว โดยที่ใครบางคนซึ่งนั่งอยู่ข้างเธอเป็นผู้เอื้อมหยิบมาวางให้

“กินสักหน่อยไหม ตั้งแต่มายังไม่ได้อะไรเลยนี่”

ปิลันธน์ถามด้วยหน้านิ่ง น้ำเสียงก็นิ่งทำเอาเหนือดาวงงไปพักใหญ่ แต่ก็เข้าใจความปรารถนาดีนั้นแต่โดยดี คิดไปว่าคงเป็นเพราะเขาเห็นเธอยังไม่ได้กินอะไรสักอย่าง

“เออ...ขอบคุณค่ะ”

หญิงสาวคิดว่าตนมองไม่ผิดที่เห็นเขายิ้มจางๆ เธอยิ้มตอบแล้วจัดการเอาส้อมจิกไก่เพื่อรับประทาน และเพื่อเสียงที่จะไม่คุยกับรัญรตี แต่ความตั้งใจของเธอก็ไม่อาจบรรลุได้เมื่อรัญรตีพูดขึ้นมาอีกครั้ง

“อ้อ แมน ทำไมเรื่องที่แล้วเธอไม่เห็นมาจัดคอสตูมให้พวกฉันล่ะ”

คราวนี้รัญรตีเปลี่ยนเป้าหมายโดยการเรียกชื่อเล่นจริงๆ ของมานิตเมื่อครั้งยังเป็นเด็กชาย มานิตยิ้มแยะที่มุมปาก แล้วเอ่ยเสียงตืดที่เล่นที่จริง

“เพราะเธอเล่นไ้รัฐญ”

แม้มานิตจะพูดเหมือนไม่จริงจัง แต่เหนือดาวเห็นว่าประกายไฟที่ลูกโขนในดวงตาของญาติเธอเป็นของจริง

“ว่า...เสียตาย ฉันอุตส่าห์ชอบฝีมือกะเทย กะเทยก็ดันหยิ่งไม่รับเสียนี้” รัญรตียกไหล่

“แม่นใจเย็น...” เหนือดาวรีบีบตะขามานิดเอาไว้พร้อมกระซิบเสียงเบา

“นังบ้านี่ มันต้องเจอสักคน...” คนถูกด่าพูดตลอดไรรพังก่อนรัฏฐรติซึ่งได้ที่ยกประเด็นใหม่ขึ้นมาอีก

“เหนือกับแมนก็ยังมีสนทนกันดินะ”

“แน่นอน มิตรภาพแท้จริงตัดยังไงก็ไม่ขาด ไม่เหมือนพวกเฟคทำตัวเฟรนด์ลี่ เจอแล้วนำพาดให้ตายคามือคาตืน”

รอยยิ้มของรัฏฐรติกระตุกไปเล็กน้อย แต่แทบไม่มีใครดูออก เหนือดาวเห็นท่าสถานการณ์ไม่ดีจึงรีบชิงออกมาจากวงก่อนที่รัฏฐรติจะเริ่มสาวไปถึงเรื่องในอดีต

“ขอไปเข้าห้องน้ำก่อนนะคะ แม่น มาด้วยกัน”

หญิงสาวรีบคว้าแขนมานิตขึ้น แต่เมื่อลุกขึ้นก็ต้องชะงักกึกเมื่อรัฏฐรติเอ่ยเสียงหวานตามมา

“ไปด้วยสิ รัฏฐอยากเข้าเหมือนกัน”

มานิตปลดแขนตัวเองออกจากการเกาะกุมของญาติสาว แล้วรีบหันไปยิ้มหวานให้พร้อมนั่งลงอีกครั้ง “รัฏฐ เธอมากินกับฉันก่อนไหม กำลังอร่อยเลย”

“ฉันมีเรื่องอยากเหมายท์กับเหนื่อเยอะ กับเธอ ฉันเจอเมื่อไรก็ได้ยะ”

ดวงตาคู่คมของรัฏฐรติฉายชัดเจนน่าห้ามมานิตเข้ามายุ่ง เหนือดาวสบตารัฏฐรติด้วยแวต่าไม่พึงพอใจอย่างหนักแล้วรีบสะบัดหน้าเดินหนีออกไป ในจังหวะที่ทุกคนยังคงคุยกันอย่างสนุกสนานนั่นเอง ไม่มีใครสังเกตเห็นรอยยิ้มของรัฏฐรติที่ฉายแววเป็นต่ออยู่ลึกๆ เธอรีบลุกขึ้นเดินตามเหนือดาวไปด้วยท่าทางอารมณ์ดี

ญาติสนิทของเหนือดาวที่ถูกทิ้งไว้เบื้องหลังถึงกับลูกลี้ลุกลนจะลุกตามไป แต่บดินทร์กลับเรียกไว้เสียก่อน

“น้องแมน เรื่องคอสตูม สรุปรจะใช้ที่มงานของน้องแมนตัดเย็บหรือจะให้พวกพี่จัดหาช่างให้ด้วย”

“เอ่อ...ทีมของแมนดีกว่าค่ะ” มานิตรีบตอบ จะลุกอีกครั้ง แต่คำถามก็ยังตามมา

“แล้วพวกรายละเอียดล่ะเป็นไง เล่าให้ฟังหน่อยเพราะพี่อยากรู้เหมือนกัน

ว่าคอสตุมจะสอดคล้องกับฉากใหม่ แदनเองก็ยังไม่ได้ฟังไม่ใช่หรอ จะได้ว่า
คอสตุมเข้ากับฉากหรือไม่”

มานิตแทบจะยกมือขึ้นมากุมขมับในตอนนั้น เธอไม่เคยพาลบดินทร์มาก่อน
จนกระทั่งวันนี้ ที่दनอยากคุยเรื่องของละครเวทีแบบไม่ถูกกาลเทศะ ใจนึกเป็นห่วง
เพื่อนสนิทของตนยิ่งนัก จึงรีบอธิบายอย่างคร่าวๆ ด้วยหมายว่าถ้าเสร็จประเด็นนี้
เมื่อไร จะรีบออกไปห้ามศึกหนักที่มีแว่วว่ากำลังจะเกิดขึ้นทันที

ทันใดนั้นเองที่เสียงเรียกเข้าดังขึ้นจากโทรศัพท์มือถือของปิลันธน์ เขาหยิบ
ขึ้นมารับ ก่อนจะขอตัวออกไปคุยข้างนอก

“อ้าว ปรีนซ์ก็ออกไปคุยโทรศัพท์อีกคน”

ปฏิพลผู้เป็นผู้นำกับและเจ้ามือของมือนี่เอยขึ้นกับบดินทร์ที่ยังนั่งฟังมานิต
อธิบายอยู่ ไม่อาจล่วงรู้ได้เลยว่าไม่ไกลจากจุดนี้เท่าใด พายุลูกใหญ่กำลังก่อตัว
ขึ้นอย่างรวดเร็วและรุนแรง!

ยังไม่ทันที่ เหนือดาวจะเดินไปถึงห้องน้ำซึ่งตนไม่ได้อยากเข้าเลย
แม้แต่น้อย เสียงหวานๆ ที่เธอไม่ได้ยินจากเจ้าตัวมาเจ็ดปีเต็มก็ดังไล่ตามหลังมา

“เป็นไงบ้างล่ะ ไปซุบตัวอยู่ลอนดอนตั้งนาน ดีไหม”

หญิงสาวชะงักก่อนจะหันหลังไป รัญรติยืนเอียงๆ อยู่กับประตูด้านหลัง
ร้านที่เหนือดาวเพิ่งจะเดินออกมาเมื่อครู่ ดวงหน้าสวยคมของเธอแต่งแต้มใน
โทนสีอ่อนหวาน แต่เหนือดาวรู้ว่าจิตใจของเธอผู้นี้ไม่เหมือนหน้าตาเลยแม้แต่นิดเดียว
เหนือดาวเลือกที่จะเงียบแล้วเตรียมเดินเลี้ยวไปอีกทาง แต่รัญรติกลับ
สาวเท้าเข้ามาขวางเธอไว้เสียก่อน

“ถามก็ตอบสิ”

“ก็ดีกว่าอยู่ที่นี่” เหนือดาวแทบไม่สบตา แต่น้ำเสียงไม่ได้ขมเช่นกัน

“ไซลี ก็เล่นก่อเรื่องเอาไว้ เรื่องใหญ่เสียด้วย”

“คนก่อเรื่อง” หายใจเข้าลึกๆ แล้วหันมาประจันหน้า ‘เหยื่อ’ ในอดีต “ความ
จริงเรื่องมันไม่มีอะไรหรอก ถ้าไม่มีคนมาใส่สีตีไข่จนกลายเป็นเรื่องฉาวโฉ่ขนาดนี้”

“เดี๋ยวนี้ปีกกล้าขาแข็งขึ้นนะ เหนือ...ดาว”

ชื่อที่เหนือดาวเกลียดที่สุดในชีวิตลอยเข้ามาให้ได้ยินอีกครั้งหลังจากไม่ได้ยิน
มานานถึงเจ็ดปี ชื่อที่ใครๆ ต่างก็พาเอาไว้ค้นหาเธอกลับหลังอย่างสนุกสนาน เมื่อ
คิดที่ไรท์ปวดใจทุกครั้งที่จ้องต้องรีบไล่ความคิดนั้นออกไป ก่อนฉายแววตากร้าวใส่
รัญรติแบบที่ไม่เคยทำมาก่อน

“ถ้าไม่เข้มแข็งขึ้นก็ไม่รู้จะเผชิญหน้ากับเธออย่างไรล่ะสิ”

“เธอก็คงเก่งแต่ปาก ทำอะไรไม่ได้จริง” รัญรติยกไหล่

“แก่งแต่ปาก แต่ก็ไม่ได้ทำร้ายใคร ไม่เหมือนเธอ ไม่เคยเท่า แต่ลอบกัดจนเหวอะไปหมด”

หญิงสาวไม่รู้ตัวว่าเอาความกล้านี้มาจากไหน แต่สีหน้าตะลึงของรัญรติทำให้เธอใจชื้นขึ้นมาไม่น้อยทีเดียว แต่ก็ได้ไม่นานเท่าใดนัก เมื่อรัญรติเอ่ยเชือดเดือนในประโยคต่อมา

“สันดานคนขี้แย่งนี้มันต่ำจนเกินแก้จริงๆ”

“ขี้แย่งโดนสันดานหรือขี้แย่งเพราะปากของคนพาลกันแน่” เหนือดาวไม่อาจทนเงียบและพูดจาอ่อนโยนกับคนตรงหน้าได้ คิดว่าไหนๆก็จะเคลียร์กันแล้วจึงเอ่ยเรื่องที่ค้างคาในใจมานานหลายปีทันที

“ฉันไม่เคยคิดอะไรกับพี่เคน ฉันทบอกเธอก็ครั้งก็ไม่เคยเชื่อ ก็เอาแต่หาว่าฉันทำแบบนั้น เคยถามพี่เคนใหม่ว่าทำอะไรฉันบ้าง”

“เพราะมันไม่ใช่เรื่องจริงนะสิ เพราะเธอแย่งพี่เคนไปจากฉันจริงๆ ผู้หญิงหน้าด้าน รู้ทั้งรู้ว่าเขามีแฟนอยู่แล้วก็ยังจะเอา หน้าไม่อาย”

ถ้อยคำประณามเหล่านี้เหมือนจอบที่ขุดความทรงจำเลวร้ายที่เหนือดาวพยายามซ่อนมันไว้ในส่วนลึกสุดของสมอง ตอนนั้นใครหลายคนก็ประณามเธอเช่นนี้อ่างหน้ามีดตามัว ไม่ดูข้อเท็จจริงใดๆทั้งสิ้น

“หน้าด้านไม่พอ ยังจับปลาสมืออีก เสียตายจังนะที่พี่แดนดันสนิทกับฉันไม่น้อย เขาเลยรู้ความจริงทุกอย่างจากฉันแล้วก็ตีตัวออกห่างเธอ”

“นี่เธอโกหกพี่แดนเธอ” เหนือดาวเสียงเปลี่ยนไปเล็กน้อย จากที่เคยกร้าวแกร่งกลับอ่อนลง ชื่อของสุดแดนยังมีอิทธิพลต่อจิตใจเธอเสมอ

“เปล่า! ฉันเล่าความจริงต่างหาก เขาพูดด้วยนะว่าเกลียดเธอ ผู้หญิงอย่างเธอ ให้ตายก็ไม่มีวันเอาเป็นเมียเด็ดขาด กลัวจะเล่นชู้ให้ซ้ำใจ”

รัญรติว่าแล้วก็ยิ้มกว้าง แต่เหนือดาวกลับได้แต่ตัวขานีบ เธอเงียบไปพักใหญ่ทีเดียวก่อนจะถามรัญรติเสียงปร่า

“พี่เขา...พูดแบบนั้นจริงเธอ”

“จริง เขาบอกว่าเกลียดเธอมาก”

คำว่าเกลียดกำลังสลักลึกกลงเข้าไปกลางใจของคนฟัง เป็นเหตุให้ปวดช้ำ

หนักกว่าเดิม เหนือดาวกำหนดแน่นเพื่อระงับอาการสั่นทึ่ม ทั้งที่รู้ดีว่าจะทำเช่นไร ก็ไม่อาจปิดความเสียใจได้

“ไม่อยากเชื่อก็ตาม แต่ถือว่าฉันชี้ทางสว่างทางจริงให้เธอหายหน้าโง่ เลิกรัก คนที่เขาเกลียดเธอเสียที ต่อหน้าเขาก็อาจจะไม่พูดอะไรหรอก แต่ลับหลังนินทา เธอเป็นวรรคเป็นเวร ที่บอกเนียเอาบุญ รู้ไว้ด้วย”

คนหวังดีกระตุกยิ้มมุมปากอย่างกุมขม แล้วสะบัดหน้าหนีเดินกลับเข้าไปร้าน โดยไม่สนใจคู่สนทนา เหนือดาวรู้สึกกรวกับพลังงานในร่างกายหายไปหมดจน แทบไม่มีแรงยืน

ทำไม่สุดแดนถึงร้ายลับหลังกับเธอเพียงนี้

และทำไมเธอถึงลืมนึกไม่ได้เสียที!

หญิงสาวกัตรีมฝีปากแกร่งๆ ก่อนจะเป็นหน้าหนีไปจากทางที่รัฐรตี เดินจากไปเมื่อครู่ ชะงักนิ่งไปเมื่อเห็นใครบางคนยืนอยู่ตรงนั้น

ปัลลธรณ์ยืนถือโทรศัพท์มือถืออยู่ห่างเธอไปไม่กี่เมตร ก่อนเขาจะเก็บมันลงในกระเป๋ากางเกงของตนเองเมื่อใช้เสร็จ ใบหน้าหล่อเหลาได้รูปราวเทพบุตร จับจ้องเธอนิ่ง...เย็น...และเรียบไม่ต่างจากก่อนหน้าที่นี่ที่เคยเห็น

เหนือดาวแน่ใจทีเดียวว่าเขาคงยืนใกล้เธอพอที่จะได้ยินบทสนทนาน่ารังเกียจ นั้น และอาจจะเป็นอีกคนที่ตัดสินเธอผิดไปทั้งที่ยังไม่รู้จักกันแม้แต่น้อย หญิงสาวใจกระตุกวูบ ก่อนจะรีบตีหน้าให้ดูสงบที่สุดแล้วถามตนเองว่า ทำไมเธอต้องสนกัในเมื่อคนที่เธอรู้จักมากมายสมัยเรียนยังพากันเข้าใจผิด แล้วนับประสาอะไรกับคนตรงหน้าที่เพิ่งรู้จักกัน

เธอเตรียมจะเดินผ่านเขาไปโดยไม่คิดทักทาย แต่ปัลลธรณ์กลับเรียกเธอไว้เสียก่อน

“คุณเหนือดาว”

หญิงสาวนิ่ง ยังไม่กล้าที่จะหันไปมองหน้าเขา ด้วยกลัวว่าจะเห็นแววตา รังเกียจ ทันใดนั้นเองก็เห็นญาติสนิทเดินออกมาจากประตูตรงดิ่งมายังเธอ

“แม่น...” เหนือดาวพึมพำ

มานิตมุ่นคิ้วอย่างไม่พึงพอใจนัก กำลังจะอ้าปากพูดอะไรบางอย่างด้วย

ท่าทางโมโห แต่ก็เหลือบเห็นปิลันธน์เสียก่อนจึงพูดอีกอย่างซึ่งผิดจากความตั้งใจตอนแรก

“ฉันบอกคนข้างในว่าแกไม่ค่อยสบาย ให้กลับบ้านก่อน เอากระเป๋าออกมาด้วยเหี้ย”

ญาติสาวว่าแล้วก็ยื่นกระเป๋าถือให้เหนือดาว เธอรับไว้แล้วก่อนจะเอ่ยขอบคุณเบาๆ นึกโล่งใจไม่น้อยที่มานิตออกมาได้จังหวะเหลือเกิน

“พี่ปรีณซ์อยู่ที่นี่นานหรือยังคะ” มานิตหันไปยิ้มแฉ่งๆ ให้ปิลันธน์ที่ยืนอยู่ไม่ห่างกัน

“พักนึงครับ ไม่นานเท่าไร พอดีออกมาคุยโทรศัพท์” เขาสายหน้า

“ถ้าไรเราขอตัวกลับก่อนนะคะ พี่ปรีณซ์ พอดีแถวนี้มันค่อนข้างเถื่อนนะคะ อยู่นานแล้วไม่ค่อยดี”

ปิลันธน์พยักหน้ารับรู้ “ครับ กลับดีๆ นะครับ น้องแมน คุณเหนือ”

เหนือดาวหันไปหาปิลันธน์ก่อนจะผงกศีรษะเล็กน้อยเป็นเชิงขอตัวลา ขณะมานิตยกมือไหว้แล้วรีบเดินตีข้างหญิงสาวจากไปอย่างรวดเร็ว

เมื่อมันใจแล้วว่าพ้นเงาปิลันธน์ มานิตจึงรีบกระตุกแขนเหนือดาวทันที

“เมื่อกักรัฐทำอะไรแก่หรือเปล่า ฉันเห็นนางเดินกลับเข้าไปในร้านหน้าร้านเขียว จนฉันต้องรีบออกมาเหี้ย”

หญิงสาวยกไหล่ แม้ใจจะยังรู้สึกแสบเอาการกับหนามที่รัฐตียกขึ้นมาสะกิดเธอ แต่ก็รีบพูดเหมือนไม่รู้สึกรู้สาอะไรเพราะไม่อยากจะให้ญาติเป็นห่วงเธอแบบที่เคยเป็นมาตลอดเวลาก็ต่อไปแล้ว

“ไม่มีอะไรมากนักหรอก ก็แค่ขอส่วนบุญนิดหน่อยนะ”

เหนือดาวพยายามยิ้ม ขณะที่มานิตยังมองเธอด้วยกังวล ทำท่าเหมือนจะพูดอะไรอีก แต่ก็ไม่พูด พลังตบเบาๆ จากแววตาของมานิต เหนือดาวรู้ดี...ว่าเธอหลอกญาติสาวผู้นี้ไม่ได้เลย

แต่เหนือดาวไม่รู้ว่ามีสายตาของใครบางคนมองตามหลังเธอมา ดวงตาคมคู่นั้นมองออกว่าภายใต้ท่าทีดูเรียบเฉยพูดน้อยของเธอกำลังซ่อนแผนขนาดใหญ่เอาไว้ แผลซึ่งเรื้อรังและอักเสบบจนยากจะรักษา อุดคึดไม่ได้ว่าเธอก็ไม่ต่างอะไร

จากเขาเลยทีเดียว

ทันทีที่กล่องชาวฝุ่นเขรอะถูเปิดออก สูจิบัตรฉบับหนึ่งก็ปรากฏแก่สายตา เหนือดาว บนหน้าปกคือชื่อของละครเวทีซึ่งเป็นโปรเจกต์จบปริญญาตรีของเธอ เน้นนานเพียงใดแล้ว ที่เธอเก็บมันเอาไว้ในกล่องแห่งความทรงจำที่เมืองไทยแล้ว ซุกไว้ในห้องใต้บันไดอันมืดมิด ทั้งที่รู้ว่าเก็บไว้ก็มีแต่จะไร้ประโยชน์ แต่ก็ไม่เคยทิ้งลงสักครั้ง

หญิงสาวกกล่องทั้งกล่องออกมาตรงโซฟาห้องรับแขก ค่อยๆ หยิบของ ขึ้นมาดูละชิ้น ปากกาของสุดแดนที่เธอขี้มมาแล้วไม่มีโอกาสได้คืน สมุดวาง พล็อตบทละครเวทีสมัยเรียน และบรรดาของไร้ราคา แต่มีคุณค่าต่อหัวใจของเธอนับสิบชิ้น รวมทั้งสูจิบัตรนั้นด้วย

เหนือดาวค่อยๆ พลิกไปที่ละหน้า แต่ละหน้าก็กลืนเก่าเก็บ ทว่าเธอไม่ได้รังเกียจแต่อย่างใด จนเปิดถึงหน้ารายชื่อนักแสดงของเรื่องนั่นเอง ก็ถึงกับรีบปิดหน้าปกอย่างนึกแสบใจ ในเมื่อผู้รับบทนางเอกของละครเวทีเรื่องนี้...คือคนที่เพิ่งจะมีเรื่องด้วยเมื่ออาทิตย์ก่อนนี่เอง

สูได้พิภพไม่ใช่ละครเวทีเรื่องแรกที่เธอเขียนบทแล้วมีฤทธิ์เป็นนางเอกจริงๆ แล้วเรื่องแรกนั้นคือละครที่เธอทำเป็นโปรเจกต์ก่อนเรียนจบต่างหาก

จุดเริ่มต้นของ‘มิตรภาพ’ ระหว่างเธอและฤทธิ์เริ่มตั้งแต่วันแรกของการเป็นเด็กปีหนึ่งในรั้วมหาวิทยาลัย วันที่ต้องนั่งฟังปฐมนิเทศยืดยาวและน่าเบื่อ จากคณบดียันอาจารย์หัวหน้าภาควิชาต่างๆ เพื่อแนะนำชีวิตวัยอุดมศึกษา เหนือดาวพยายามควบคุมตัวเองไม่ให้เผลอหลับ แต่ก็กลับหาวออกมาอย่างห้ามไม่ได้ และเป็นจังหวะเดียวกับที่เด็กสาวข้างตัวเธอหาวพอดีเช่นกัน

เสียงหาวนั้นเองทำให้เด็กปีหนึ่งทั้งสองคนหันมามองหน้ากันอย่างประหลาดใจ ก่อนจะส่งยิ้มให้กัน

‘น่าเบื่อเนาะ’ เหนือดาวลอบกระซิบกับเธอคนนั้นทั้งที่ไม่รู้จักกันมาก่อน ‘มาก’ เธอผู้นั้นตอบ

แล้วหลังจากนั้นเหนือดาวก็ไม่ได้นั่งหาวอีกต่อไปเมื่อคนข้างตัวกลับชวนคุย

ตลอด เด็กผู้หญิงหน้าตาสะสวยสะดุดตาซึ่งแต่งหน้าเกินวัยคนนี้ชื่อรัญญู และเมื่อเหนือดาวทราบว่ารัญญูติดอยากจะทำอาชีพการละครเช่นเดียวกับเธอ ก็ทำให้ยิ่งถูกคุกคามเข้าไปใหญ่ จนถึงขั้นสัญญาเป็นมั่นเป็นเหมาะว่าในอีกสี่ปีให้หลังในละครจบของคนทั้งคู่ เหนือดาวจะเขียนบท ในขณะที่รัญญูติดซึ่งอยากเรียนสายการแสดงจะรับบทให้เอง

แต่มีตราพนักก็ไม่ได้ยาวนานเท่าใดนัก เนื่องจากรัญญูติดอยากจะทำดีกว่าใคร จึงร่วมกิจกรรมของคณะและมหาวิทยาลัยแทบทุกกิจกรรม ไม่ว่าจะเป็นผู้นำเชียร์ การแสดงต่างๆ นางนพมาศ นางงามคณะ หรืออะไรอย่างอื่นประเภทเดียวกันนี้เพื่อดันตัวเองให้ทุกคนได้รู้จักเธอ

ในไม่ช้าทุกคนก็ลงความเห็นว่ารัญญูติดคือดาวคณะ

ขณะที่เหนือดาวเองซึ่งหน้าตาสะสวยจนสามารถสู้รัญญูติดได้กลับชอบเก็บตัวและเอาแต่ตั้งใจเรียน ใช้เวลาสนุกกับเพื่อนฝูงเป็นครั้งคราว และเป็นที่พึ่งอันแสนประเสริฐสำหรับทุกคนในยามสงบ ช่วงปีแรกนี้เอง เวลาจับกลุ่มทำรายงานแทบทุกวิชาซึ่งยังเป็นวิชาพื้นฐาน รัญญูติดก็ยังคงอยู่กับเหนือดาวเสมอ กระทั่ง...

‘เหนือ เธอยุ่งมากเลยช่วงนี้ ต้องซ่อมรายงานเกษียณรองคณบดี เหนือทำรายงานส่วนเราได้ไหม’

นั่นคือข้ออ้างแรกของรัญญูติด ด้วยความเห็นใจเพื่อน เหนือดาวจึงช่วยทำอย่างเต็มที่ ก่อนข้ออ้างที่สอง สาม จนนับไม่ถ้วนจะตามมา

‘เราไม่เก่งอ้ออะเหนือ เหนือคิดให้เราดีกว่า งานน่าจะดีกว่า’

‘คอมพิวที่บ้านเราเสีย เครื่องปริ้นต์เราก็กัง แถมกว่าจะกลับถึงบ้านก็สามทุ่ม เราไม่มีเวลาทำหรอก’

รัญญูติดก็มีข้ออ้างแบบนี้แทบทุกวิชา จนกระทั่งเหนือดาวเริ่มรู้สึกว่ามันเริ่มไม่ไหวแล้ว เพราะแม้แต่งานตัวเองยังแทบจะเอาไม่รอด แล้วยังต้องมาช่วยคนอื่นทำอีก จึงตัดสินใจร้องขอให้รัญญูติดทำงานส่วนของตัวเองบ้าง

‘เสร็จแล้ว หวังว่าไม่ต้องกั๊กนะ ช่วงนี้ยุ่งมากจริงๆ ทำไม่ต้องมาทำแบบนี้ก็ไม่รู้’

นั่นเป็นครั้งแรกที่เหนือดาวได้เห็นรัญญูติดชักสีหน้าใส่ แต่คนไม่พูดอะไรมาก

อย่างเธอก็เลือกจะไม่ใส่ใจ พร้อมปลอบตัวเองว่า ‘เขาช่วยทำส่วนของตัวเอง’
ก็บุญเท่าไรแล้ว

แต่เมื่อเหนือดาวเปิดงานมาก็ถึงกับกุมขมับ เพราะรัฐรติทำงานโดยลอก
ข้อความจากบล็อกส่วนตัวทางอินเทอร์เน็ตทั้งดุ้น แล้วนำมาวางในรายงานโดย
ไม่มีการเปลี่ยนภาษาสำนวน ไม่มีการจัดรูปแบบใดๆ และที่สำคัญคือ ไม่มีแหล่ง
ที่มา แน่หนอนว่าถ้าไม่ต้องแก้ แบบที่รัฐรติขอไว้ รายงานฉบับนี้คงติดศูนย์เพราะ
ถือได้ว่าเป็นการโจรกรรมทางวิชาการ และคณะเธอก็เข้มงวดกวาดขันให้หนีลิต
เห็นความสำคัญของเรื่องนี้อย่างมาก

เหนือดาวไม่เคยลืมหินดึกสงัดในช่วงปีหนึ่งที่เธอต้องนั่งทำงานใหม่
ในส่วนของรัฐรติ

‘นี่มันอะไรนี่แก...ดูซิ คำว่า ‘คะ’ กับ ‘อะ’ ยังอยู่ในข้อมูลอยู่เลย แถมยังมี
อีโมติคอนอีก...โธ้ย เหนือ ถ้าฉันเป็นแกนะ จะวิ่งไปฟ้องอาจารย์เลยอะว่า
อาจารย์ขา นี่มันทำงานห่วย ดีแต่บั้นหน้าสวยไปวันๆ’

คืนนั้นมานิตมานอนเป็นเพื่อนเหนือดาวเพราะที่บ้านหญิงสาวไม่มีใครอยู่
เธอบ่นอุบหลังจากตื่นมาเข้าห้องน้ำกลางดึกแล้วพบว่าญาติสาวแสนดียังนั่งทำงาน
ของรัฐรติอยู่ แม้จะไม่ได้รู้จักอะไรกับดาวคณะคนนั้นเป็นการส่วนตัว แต่มานิต
กลับไม่นึกขอบรรุติเลยแม้แต่น้อย

‘เอานะ จะเสร็จแล้ว’ เหนือดาวพูดแล้วก็กดๆ บริเวณต้นไหล่ของตนเพื่อ
คลายความปวดเมื่อยจากการนั่งหลังขดหลังแข็งทำงานเสียนาน

‘แต่พรุ้งนี่แกควรจะพูดนะเหนือ ไม่งั้นแกเองจะเหน้อยคนเดียวแบบนี้
บอกตามตรง ฉันไม่อยากจะเห็นแกหลังค่อมตั้งแต่ยังสาว’

คำว่า ‘เหน้อยคนเดียว’ ของมานิตนั่นเองที่แทงใจดำเธออย่างจัง วันต่อมา
เหนือดาวก็รวบรวมความกล้าอันมีอยู่ไม่เท่าไรนักพูดกับรัฐรติตรงๆ

‘รัฐ...เรื่องงานเมื่อวาน มันต้องแก้เยอะมาก’

คนถูกทักหน้าตั้งทันที ‘จะให้แก้อะไรอีก’

‘เราแก้แทนให้หมดแล้ว แต่คราวหน้าช่วยเรียบเรียงภาษาให้ฟอร์ม์มัลกว่านี้
นิดนึง แล้วก็ช่วย...’ เหนือดาวพูดน้ำเสียงประนีประนอมพร้อมรอยยิ้มบาง แต่

ต้องชงักกันที่เมื่อรัฐติดตบ

‘ถ้าอย่างนั้นคราวหลังก็ทำเองละกัน เพราะเราทำไป เหนือก็ทำใหม่อยู่แล้ว ถ้าเหนือทำเองแต่แรกก็คงไม่ต้องมาแกลงงานเราให้เสียเวลาเพิ่มด้วย’

เพราะคำพูดนั้นเองที่ทำให้เหนือดาวเลือกจะเป็นฝ่ายถอยออกมา พร้อมกับข่าวลือหนาหูว่าเป็นเพราะเธอ ‘จู้จี้’ เกินไปจนคนอื่นในกลุ่มทนไม่ได้ แต่เพื่อนในกลุ่มก็ยังคงคบกับเหนือดาวเช่นเดิมเพราะรู้ว่าอะไรเป็นอะไร รัฐติดเองก็ยังคงอยู่กับเธออยู่ แต่เหนือดาวกลับรู้สึกได้ว่า... ความรู้สึกที่เคยมีต่อกันได้เปลี่ยนไปแล้ว

ชีวิตในรั้วมหาวิทยาลัยของเหนือดาวหลังจากนั้นเป็นไปตามขั้นตอนความสวยของเธอหนึ่งยิ่งฉายชัดขึ้นเมื่อขึ้นปีสูงๆ ขึ้นไป

ความสวย... ที่มาจากการไม่พยายามมากจนเกินวัย

ความสง่า... ที่มาจากสมองอันมีหัวคิดของเธอทำให้ดูมีภูมิความรู้ สมกับชื่อเหนือดาว จนไม่ว่าใครก็พากันพยายามหาทาง ‘สอยดาว’ ลงมาครอบครองให้ได้ แต่น่าเสียดายนักที่เหนือดาวไม่เปิดโอกาสให้ใครทั้งสิ้น ด้วยเหตุผลว่าอยากจะทำเรื่องเรียนและเพื่อนอย่างเต็มที่

ขณะที่รัฐติดซึ่งยังคงเป็นดาวคณะในยามนั้น กลับมีจำนวนชายหนุ่มมาจีบน้อยกว่าเหนือดาวมาก นานๆ ครั้งจะมาสักคน จนถึงขั้นที่ว่าพอมีใครสักคนมาจริงจังกับเธอก็รีบคว้าเอาไว้โดยเร็ว

แล้วรัฐติดก็มีแฟนคนแรกในรั้วมหาวิทยาลัย เขาชื่อว่าคณิษฐ์

เหนือดาวรู้จักคณิษฐ์ในช่วงเวลาไล่เลี่ยกับที่เธอรู้จักสุดแดน เพราะทั้งสองคนเป็นเพื่อนกัน และเนื่องจากละครโปรเจกต์จบของเธอในขณะนั้นยังขาดทีมงานหลายส่วน รวมไปถึงนักแสดงเองก็ยังไม่ครบ เพื่อนในกลุ่มของเหนือดาวที่ทำหน้าที่เป็นผู้กำกับจึงไปขออรรถรัฐติดที่ยังไม่ตัดสินใจว่าจะเล่นเรื่องไหน ให้มารับบทนางเอก ขณะสุดแดนเองก็ชวนคณิษฐ์ซึ่งเรียนจบวิศวกรรมศาสตร์ให้มาช่วยออกแบบระบบเสียงให้กับละครเรื่องนี้

...และนั่นคือจุดเริ่มต้นของเรื่องราวที่เหนือดาวไม่มีวันลืม

คณิษฐ์ซึ่งเป็นบัณฑิตจบใหม่ในขณะนั้นเพิ่งเริ่มทำงานประจำ แต่เขาก็มีน้ำใจพอที่จะเจียดเวลาหลังเลิกงานมาช่วยงานราษฎร์อย่างเต็มที่ เขาหล่อเหลา

ดวงตาคู่มมีประกายระยับเจ้าเล่ห์อยู่ตลอดเวลา ขณะที่ปากก็มักเอ่ยคำหวานที่พร้อมละลายใจสาว ๆ

ในช่วงแรกเขาแสดงออกอย่างชัดเจนว่าสนใจเหนือดาว แต่รัญรติเองก็กลับแสดงออกเช่นกันว่าสนใจเขา คณิษฐ์จึงเปลี่ยนเป้าหมายหันไปคบกับรัญรติอย่างออกนอกหน้า เหนือดาวจึงโล่งใจเพราะช่วงนั้นเธอเริ่มแอบชอบสุดแดนแล้ว

‘พี...คบกับน้องรัญแล้วนะ’ คณิษฐ์เอ่ยเสียงเรียบเมื่อได้มีโอกาสคุยกับเหนือดาว

‘ดีใจด้วยค่ะ พีเคน’ คนฟังยิ้มจากใจจริง

ความโล่งอกอยู่กับเหนือดาวได้ไม่นานนักเมื่อคณิษฐ์ยังทำตัวเหมือนหมาหยอกไก่ใส่เหนือดาวทุกครั้งที่มีโอกาส หญิงสาวเริ่มอึดอัดในการอยู่ใกล้เขา ขณะที่สุดแดนเริ่มสนิทกับรัญรติในฐานะเพื่อนของแฟน เนื่องจากสุดแดนเป็นคนเดียวที่รู้สึกเสียใจของคณิษฐ์ดีกว่าใคร รัญรติจึงมักจะขอคำปรึกษาเรื่องคณิษฐ์จากเขาอยู่เสมอ

ตอนนั้นเหลือเวลาอีกแค่สัปดาห์เดียวที่โปรเจกต์ละครจะจบลง กรมมอตุฯ ได้พยากรณ์ไว้ว่า พายุฤดูร้อนกำลังจะเคลื่อนตัวเข้ามายังภาคกลางของไทย... หลายคนจึงขอตัวกลับบ้านเร็วเนื่องจากกลัวฤทธิ์พายุที่กำลังจะมาถึงช่วงกลางดึก แต่เหนือดาวและทีมงานหลัก ๆ บางส่วนยังคงกลับบ้านไม่ได้เพราะยังต้องประชุมกัน

หลังจากเคลื่อนย้ายจากเวทีมาห้องประชุมซึ่งอยู่อีกตึก เพื่อนคนที่อาสาแบกของซึ่งจำเป็นต่อการพูดคุยครั้งนี้มาให้ก็ร้องขึ้นด้วยเสียงน้อย ๆ

‘ฉันลืมหำหนดการดำเนินงานกับสมุดคู่มือการซ้อมของสเตจแมนเนอร์* ไว้ที่เวที เดี่ยววิ่งไปเอาแบบนะ’

คนพูดนั้นยังคงหอบเพราะเหนื่อยจากการแบกของหนัก เหนือดาวเห็นเช่นนั้นจึงอาสาเพราะเริ่มอึดอัดกับสายตาของคณิษฐ์ที่มองมาไม่เลิกเสียที่

‘เดี๋ยวเราไปให้ละกัน’

‘มันมีदनะเหนือ’ เพื่อนข้าง ๆ ร้องเตือน

---

* ผู้กำกับเวที

‘เดี๋ยวพี่ไปเป็นเพื่อน’ คณิษฐ์พูดขึ้นอย่างใจดี
เหนือดาวสะดุ้งในใจ แต่ไม่อาจเสียงได้ เนื่องจากทุกคนลงความเห็น
ว่าควรจะมีคนไปเป็นเพื่อนเธอ ตลอดทางหญิงสาวเดินเงียบไม่พูดไม่จา เพราะ
เกรงว่าจะเป็นการเปิดโอกาสให้กับคนข้างตัวได้หยอกเย้า

ใจหนึ่ง...นี่ก็ยินดีที่ร็ญรติกลับไปแล้ว เพราะเธอกลั้วร็ญรติจะหึงคนรัก
ของตน แต่อีกใจหนึ่งก็เสียดายที่สุดแดนกลับไปแล้วเหมือนกัน มิเช่นนั้นเธอ
จะขอให้เขาเดินมาเป็นเพื่อนเธอในตอนนี่

อันที่จริงมานิตก็ร่วมอยู่ในโปรเจกต์นี้เช่นกันด้วยหน้าที่คอสตูมดีไซเนอร์
แต่เพราะเสื้อผ้าเสร็จเรียบร้อยไปนานแล้ว มานิตจึงไม่จำเป็นที่จะต้องอยู่ร่วม
ประชุมจนดึกดื่นเช่นที่ทีมงานเบื้องหลังตัวหลักๆ แบบเธอ

‘เดี๋ยวนี้เหนือไม่ค่อยพูดกับพี่เลย ไม่พอใจอะไรหรือเปล่า...’

‘ไม่นี่คะ พี่เคน’ เหนือดาวส่ายหน้าปฏิเสธ ทั้งที่มีเหตุผลชัดเจนอยู่ในใจ
ทันทีที่ประตูของโรงละครเปิดออก เหนือดาวก็รีบเดินตรงเข้าไปหยิบของ
ที่ต้องการตรงด้านหลังเวที แต่ในจังหวะที่จะเดินออกมานั้นเอง ร่างใหญ่ของ
คณิษฐ์กลับขวางประตูไม่ให้เธอออกมาได้ง่ายๆ

‘กลับกันเถอะคะ พี่เคน’

‘พ่อยากคุยกับเหนือให้รู้เรื่อง’ แววดาชายหนุ่มฉายประกายวิบวับท่ามกลาง
แสงสลัวของโรงละครมืดๆ

‘แต่เราไม่มีอะไรต้องคุยกันนี่คะ ในเมื่อทุกอย่างมันก็ลงตัวดี’ เหนือดาว
พยายามจะเลี่ยงออกมาจากช่องว่างด้านข้าง แต่คณิษฐ์กลับรีบเดินไปขวางเอาไว้
แล้วคว้าข้อแขนเธอ

‘เหนือก็รู้ใจพี่ แล้วทำไมเหนือต้องพยายามหนี เหนือเข้าใจพี่ผิดว่าทุกอย่าง
ลงตัวดี แต่พี่จะบอกอะไรให้ ความจริงพี่ยังชอบเหนือ ชอบมาตลอด แต่
เหนือกลับมองข้าม พี่เลยไปคบกับร็ญรติเพราะอยากให้เหนือรู้สึกอะไรบ้าง แต่เหนือ
กลับไม่รู้รู้สึกอะไรเลย’

ชายหนุ่มบิบบั้นเธอแน่น

‘ปล่อยก่อนได้ไหมคะ พี่เคน ใครว่าเหนือไม่รู้รู้สึก’

แต่คนนิษฐายังไม่ยอมปล่อย غامเสียงแผ่วพร้อมกับหน้าที่เริ่มเข้ามาใกล้ ทุกที ‘เหนือรู้สึกเธอ’

‘คะ รู้สึก...ไม่ชอบที่พี่เคนยังมาทำก้อรอก้อตึกกับคนอื่นที่ไม่ใช่แฟนแบบนี้ พี่เคนมีแฟนแล้วก็ไปดูแลแฟนเถอะคะ ในเมื่อพี่เคนเลือกที่จะครบฎไปแล้ว เหนือก็ช่วยอะไรไม่ได้จริงๆ’

คนถูกบีบแขนสะบัดข้อมือออก แล้วสบตาคนิษฐ์ตรงๆ ถ้ารุ่นพี่ผู้ชาย คนนี้เป็นคนชื่อๆ บางทีเธออาจจะใจอ่อนกับความรู้สึกของเขา แต่ในเมื่อรู้ดีว่า ใจจริงชายหนุ่มนั้นก็แค่เจ้าชู้ ไม่จริงใจไปวันๆ แถมยังมีคนรักเป็นคู่่อริของเธอ เรื่องอะไรที่เธอจะเอาตัวเองไปข้องเกี่ยวให้ลำบาก

‘เหนือใจร้าย’ คนิษฐ์ตัดพ้อ

‘คะ เหนือมันใจร้าย และก็ขอใจร้ายเพิ่มละกันนะคะ’ เหนือดาวรีบปลัก ชายหนุ่มซึ่งทำท่าจะรวบตัวเธอมากอดให้เข้าไปในโรงละครมืดๆ ทันที แล้วปิด ประตูเสียงดังปังก่อนวิ่งหนีไม่คิดชีวิต รู้ดีว่าอย่างไรก็คงต้องเจอเธออีกครั้ง แต่ ตอนนั้น...เธอขอเอาตัวรอดให้พ้นจากเขาในทีร์โหลฐานแบบนี้เป็นพอ

หญิงสาวกลับเข้ามาในห้องประชุมอย่างเหนื่อยหอบ อ้ากับคนอื่นๆ ว่าคนิษฐ์ขอตัวไปเข้าห้องน้ำ ไม่นานเท่าใดนัก ‘คนไปเข้าห้องน้ำ’ ก็เดินกลับมา ในห้องประชุมด้วยดวงตาวาวโรจน์ แต่หญิงสาวก็ทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นและพยายาม อยู่ในที่ที่คนเยอะๆ ตลอด

นับจากนั้น คนิษฐ์ก็แทบไม่ได้เข้ามายุ่งกับเธออีก

เหนือดาวหายใจหายคอกพอคลองอีกครั้ง จนคิดว่าทุกอย่างลงตัวในช่วง ที่ละครกำลังจะเปิดแสดง เธอจึงตัดสินใจสารภาพรักกับสุดแดนในวันกินเลี้ยง ก่อนเสร็จงานทุกอย่าง หัวใจซึ่งเคยกังวลเพราะคนิษฐ์มาตลอดกลับสุขขึ้นมา อีกครั้ง จนเหนือดาวอดคิดไม่ได้ว่า...ต่อจากนี้ทุกอย่างคงจะดีขึ้น เพราะในเมื่อ เธอใกล้จะเรียนจบ...ใกล้จะได้สานต่อความสัมพันธ์กับสุดแดน และก็ใกล้ที่จะ พ้นหน้าคนิษฐ์และรัญรติเสียที

แต่ความคิดนั้นก็อยู่ได้แค่เพียงวันเดียวเท่านั้น หลังจากวันที่เหนือดาว สารภาพรักกับสุดแดนนั่นเอง

‘เหนือ! แกทำแบบนี้ได้อย่างไร!’

เสียงกรี๊ดร้องดังขึ้นพร้อมกับประตูห้องที่เปิดผางเข้ามา ทีมงานละครซึ่งนั่งประชุมเครียดกันเป็นรอบสุดท้ายก่อนวันแสดงจริงหนึ่งวันถึงกับหยุดชะงักแล้วหันไปมองต้นเสียง รัญรติปรีเข้ามาคว่ำคอเหนือดาวซึ่งนั่งหน้าเหลอหลาท่ามกลางความตกตะลึงของทุกคน

‘ยังจะทำหน้าไม่รู้เรื่องอีก!’

สุดแดนซึ่งนั่งข้างเหนือดาวสุดริบตะครุบเธอไว้ พร้อมส่งสัญญาณให้ทีมงานอีกคนมาดึงมือของรัญรติออกไป ‘นี่มันเรื่องอะไรกันรัญ!’

เหนือดาวหลุดจากเอื้อมมือของรัญรติแล้ว แต่ยังตระหนกไม่เลิก ขณะที่สุดแดนเองก็จับตัวเธอเอาไว้แน่นพร้อมดันตัวเองเข้ามาบังแทน

‘พี่แดนหลบ!’ รัญรติโวยวาย

‘พี่ไม่หลบ ทำไมพี่ต้องหลบ’

‘เพราะอีผู้หญิงคนนี้จะแย่งแฟนรัญ’ หญิงสาวผู้อยู่ในอาการโมโหชี้หน้าเหนือดาว

คนที่ถูกหว่าแย่งแฟนแทบหยุดหายใจ เรื่องนี้ไม่มีมูลเลยแม้แต่น้อย แถมตัวคนไขว้ก็ไม่อยู่ตรงนี้ แล้วเธอจะเคลียร์กันตรงๆ ได้เช่นไรในเมื่อคนตรงหน้าดูเหมือนว่าลมหึ่งจะบังตาเต็มที

‘แย่งเคนหรือ พี่ก็ไม่เคยเห็นว่าน้องเหนือจะชอบเคน’ สุดแดนประกาศชัดอย่างมั่นใจในความรู้สึกของคนข้างหลัง

‘ก็เมื่อวันพุก่อนตอนที่พวกเรากลับไปแล้ว เหนือมันขอตัวไปเอาคู่มือซ้อมที่เวที แล้วพี่เคนก็ตามไป คงจะมีสิ่งซิกให้ตามกันไปละสิ อย่างนี้ถ้าไม่มีใครรู้ใครเห็นว่าแกกับพี่เคนไปแอบจู๋จี้กันในโรงละคร’

เหนือดาวกัดฟันกรอด จู๋จี้อะไรกัน! มีแต่เธอต่างหากที่โดนผู้ชายคนนั้นฉวยโอกาส

เธอรู้ตัวว่าหลบหลังสุดแดนต่อไปไม่ได้แล้ว เพราะเธอต้องปกป้องตัวเองเหมือนกัน

‘นี่ถามหน่อย แล้วทำไมเธอถึงเพิ่งมาโวยวาย ถ้าฉันทำอะไรแบบนี้จริง

ตอนนี้ฉันคงวางแผนเธอมาเรียบร้อยแล้ว หยุดปรักปรำได้แล้ว ฉันไม่คิดแย่งอะไรของเธอทั้งนั้น'

คนถูกกล่าวหาพยายามพูดอย่างใจเย็น แม้เนื้อความจะประชดประชัน
'เอาเป็นว่ามีคนเห็นละกันก็เลยเพิ่งมาบอก! ฉันไม่เชื่อหรอกว่าคนอย่างแกจะซื่อ หน้อย...ทำตัวเป็นเด็กเนิร์ดตอนปีหนึ่ง ใครจะคิดว่าพอมมีโอกาสก็เป็นงูพิษสัง่ท้ายก่อนจบ'

'พຽงนี้จะเล่นละครอยู่แล้ว ออกไปสงบสติก่อนไหมรัย' สุดแดนปรามก่อนที่เพื่อนคนอื่นจะช่วยลากรัยรตีออกจากห้อง แต่เสียงใสกลับแผดลั่นไปตามทาง

'อย่าให้ฉันรู้ว่าแกยุ่งกับแฟนฉันอีก...ไม่มีทางหรอกที่พี่เคนจะนอกใจฉัน เขาสัญญาไว้แล้ว!'

'เอาเป็นว่าเธอไปดูแลพี่เคนของเธอดี ๆ ละกัน อย่าหน้ามิดตามัวเพราะความรักให้มันมากนัก'

ดวงตาคู่กลมของเหนือดาวมองตามหลังรัยรตีไป พยายามตีลีหน้าสงบก่อนจะประชุมต่อราวกับว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น เหนือดาวมั่นใจพอสมควรว่าคนที่เห็นเหตุการณ์ในคืนนั้นคงคาบเรื่องไปบอกคู่อริของเธอแบบผิด ๆ และรัยรตีก็คงไปคุยกับคณิษฐ์แล้วเช่นกัน...เหนือดาวไม่รู้หรือกว่าทั้งสองคุยกันอีท่าไหน แต่ดูแล้วคณิษฐ์คงเลือกปกป้องตัวเองมากกว่า ผลชายจึงตกอยู่ที่เธอเสียอย่างนั้น

เพราะเรื่องโปรเจกต์ละครก่อนเรียนจบนั้นสำคัญกว่าทุกสิ่งในยามนี้ ทำให้เหนือดาวนึกโล่งใจที่ไม่มีใครซักถามเธอถึงรัยรตีต่อ ประชุมกันต่อได้อีกสักพักสุดแดนก็พาเหนือดาวเดินเลี้ยวโซนเวทีซึ่งนักแสดงกำลังซ้อมกันเข้มกัชม้นออกจากโรงละครเพื่อกลับบ้านพร้อมกัน เขาเดินไปอย่างเงียบ ๆ จนเหนือดาวเริ่มอึดอัดและอดไม่ได้ที่จะถามด้วยความลั้งเล

'พี่แดนจะไม่ถามเลยหรือว่า วันนั้นมันเกิดอะไร...'

'พี่พอรู้นิสัยเพื่อนที่อยู่ ถ้าเหนือดาวไม่เล่นกับเพื่อนพี่ก็โอเคแล้ว' ชายหนุ่มม้วนลมหายใจ

หญิงสาวลอบมองเขาอยู่ครู่ใหญ่ทีเดียว ก่อนจะถามขึ้นอย่างกล้า ๆ กลัว ๆ

‘แล้ว...พี่แดนไม่เชื่อเขาใช่ไหมคะ’

ทว่าสุดแดนตอบเธอแทบจะทันที ‘พี่เชื่อเหนือ’

‘ขอบคุณนะคะ พี่แดน’

ดวงตาคู่สวยฉายประกายระยับทันที เหนือดาวรู้สึกเหมือนลูกโป่งแห่งความสุขกำลังพุ่งขึ้นเรื่อยๆ ในดวงใจของเธอ ดีใจนักที่สุดแดนเชื่อเธอ เธอปล่อยให้ช่วงเวลาแห่งความสุขใจผ่านไปอีกสักพัก ก่อนสุดแดนก็เปลี่ยนเรื่องคุย

‘เหนือ...แล้วต่อจากนี้เหนือจะกลับไปเรียนต่อโทที่อังกฤษใช่ไหม’

‘ค่ะ’ เหนือดาวพยักหน้า

คราวนี้ความลึกลับปรากฏในเสียงสุดแดนราวกับเสียงตายน้อยๆ ‘นานไหม’

‘น่าจะปีถึงสองปี สัญญาเลยว่าจะรีบจบรีบมาไทย’

‘เพราะอะไรล่ะ’

‘พี่แดนอยู่ที่นี้ค่ะ’

ท่ามกลางแสงสลัวบนทางเดินไปยังสถานีรถไฟฟ้า หญิงสาวก็เห็นใบหน้าเพื่อนรอยยิ้มชินๆ ของชายหนุ่มข้างตัว แม้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับสุดแดนตอนนี้จะยังเรียกไม่ได้แน่ชัดว่าคืออะไร แต่หัวใจของเธอก็รู้ดีว่าวันแห่งความสุขใกล้เข้ามาทุกทีหลังจากงานนี้จบ...

สามวันให้หลัง ละครโปรเจกต์จบของเหนือดาวก็จบลงด้วยดีพร้อมกับสัปดาห์การสอบปลายภาคที่กำลังจะเริ่มต้นขึ้น ตอนที่ยังวันศุกร์ที่ทุกอย่างเสร็จสิ้นแล้ว เหนือดาวได้รับข้อความจากสุดแดน แต่หมายเลขนั้นกลับไม่ใช่หมายเลขของเขาที่เธอบันทึกไว้ในโทรศัพท์มือถือของเธอ

‘หลังงานฉลองตอนทุ่มหนึ่ง พี่อยากคุยกับเหนือ ไปเจอกันที่ห้องประชุมแบ็กสเตจนะ...พี่แดน’

คนได้รับข้อความหัวใจพองโต จนมองข้ามความไม่ชอบมาพากลอะไรบางอย่าง พอถึงเวลาหกโมงห้าสิบนาที หญิงสาวผู้ห้วนโหดมาตลอดทั้งวันก็ไปนั่งรอรุ่นพี่หนุ่มอยู่ในห้องประชุมหลังเวทีแล้วเรียบริวย หลังเวทีในยามนี้เงียบงัน เพราะทีมงานบางส่วนยังสนุกสนานกับการกินเลี้ยงที่ห้องในอาคารเรียนอีกหลัง จนกระทั่งเสียงประตูเปิดดังขึ้น เหนือดาวก็หันไปยังประตูพร้อมรอยยิ้ม แต่ก็ต้อง

หยุดชะงักเพียงเท่านั้นอย่างตกตะลึง

‘พีเคน’

คณิษฐ์ปิดประตูลงอย่างรวดเร็วแล้วเดินตรงมาหยุดตรงหน้าเหนือดาว ทว่าหญิงสาวรีบเดินเลี่ยง แต่ด้วยความคับแคบของห้องประชุมที่มีเก้าอี้วางขวางอยู่เต็มไม่หมด จึงไม่ยากนักที่เขาคงเดินตามเธอทัน ก่อนคว้าแขนเธอไว้ทันที

‘ปล่อยเดี๋ยวนี้ล่ะ พีเคน’ เหนือดาวพยายามสะบัดแขนให้พ้นจากพันธนาการ

‘ทำไม... จะรีบไปหาไอ้แดนมันหรือ’

ดวงตาคอนฟิงเบิกกว้างขึ้น ยิ่งเมื่อได้ยินคำตอบมาของคนตรงหน้า เหนือดาวก็โมโหไม่น้อยทีเดียว

‘พีเคนเป็นคนที่ส่งข้อความไปหาเหนือ... ยืนอยู่ตรงหน้าเหนือตรงนี้นี่ละ’

ชายหนุ่มผู้เล่นวิธีสปรกยิ้มกริมอย่างที่หญิงสาวเห็นแล้วได้แต่รังเกียจจนเธอถลึงตาใส่เขาก่อนเอ่ยด้วยน้ำเสียงไม่พอใจอย่างหนัก

‘ถ้าอย่างนั้นเหนือก็ไม่มื่ออะไรจะคุย ขอตัวล่ะ’

ยังไม่ทันจะสะบัดแขนให้พ้นการเกาะกุมของเขา คนน่ารังเกียจก็ดึงตัวเธอให้เข้าไปใกล้ๆ เขามากขึ้นอีก ก่อนจะถามอย่างประชิดประชัน

‘ชอบมันมากนักหรือ’

‘ค่ะ ชอบมาก’ เหนือดาวรับตรงๆ

‘ทั้งที่พีดีกว่านะหรือ...’

คณิษฐ์จบประโยคด้วยเสียง‘ฮึ’เบาๆ ในลำคอ เหนือดาวมองกิริยาของเขาด้วยความสมเพชอย่างยิ่ง จนอดไม่ได้ที่จะกระณะกระแหน

‘อะไรคือมาตรฐานคำว่าดีของพีเคนล่ะคะ...เหนือถามหน่อย คนดีที่ไหนมีแฟนแล้ว แต่ยังมีหลอกผู้หญิงคนอื่นแบบนี้ พอเถอะค่ะ พีเคน ให้เหนือออกจากที่นี่เถอะ เหนือไม่ยอมามีเรื่องกับรัญ’

‘ถ้าอย่างนั้นพีจะปกป้องเหนือเอง’

คณิษฐ์ยังคงตีหน้าซีอ แต่ดวงตานั้นฉายแววกลับกลอกอย่างเห็นได้ชัดเจน

‘แน่ใจหรือ เหนือคิดว่าพีเคนเลือกปกป้องตัวเองมากกว่า ไม่อย่างนั้น

วันนี้รัฐคงไม่วิ่งเข้ามากระซอกคอกเหนือกลางวงประชุมนั้นหรอก'

'เขาทำอะไรเหนือ บอกพี่มา เดียวพี่จะไปจัดการ...'

ชายหนุ่ม ยังไม่ทันจบประโยค เหนือดาวก็หาจังหวะที่เขาผลอแล้วสะบัดแขนได้สำเร็จ เธอวิ่งไปยังประตูทันทีแล้วพยายามจะเปิด แต่ลูกบิดซึ่งควรจะถูกเปิดออกอย่างง่ายดายกลับส่งเสียงก๊อ๊กก๊ากๆ เท่านั้น

'ทำไมมันเปิดไม่ออก! พี่เคนทำอะไรกับประตู!'

'ไม่ได้ทำ' คณิษฐ์ตอบอย่างไม่รู้ไม่ชี้ ก่อนสาวทำซ้ำๆ ก้าวตรงมายังเธออีกครั้ง 'พี่รอโอกาสนี้มานานแล้วเหนือ โอกาสที่เราจะได้อยู่กันสองต่อสองแบบนี้ เพราะพี่รู้ว่าเหนือไม่มีวันหนีพี่ไปได้แน่นอน...เหนือเล่นตัวมากเกินไป... มากจนพี่อยากเอาชนะให้ได้'

หญิงสาวแทบหยุดหายใจเมื่อคณิษฐ์ใกล้เข้ามาเรื่อยๆ มือยังพยายามบิดลูกบิดให้เปิดออก ปากก็อ้อนอน

'รีบเปิดประตูเดี๋ยวนี้ละคะ...'

ทว่าชายหนุ่มกลับแคย้กไหล 'พี่ก็ไม่รู้จะเปิดยังไงเหมือนกันเหนือ สาบานได้จริงๆ ว่าเรื่องประตูล็อกไม่ได้อยู่ในแผนของพี่ ไม่คิดบ้างหรือไงว่าอาจจะเป็นฟาลิซิดให้เราติดในห้องเดียวกันก็เป็นได้'

'พอได้แล้ว! ให้อายเหนือก็ไม่มีวันรักคนประสาทย่างพี่เคนลง! รู้แล้วก็รีบปล่อยลัทธิ!'

แล้วเหนือดาวก็ได้รู้ว่าตัวเองพลาดเต็มๆ ที่พูดเช่นนั้น เพราะเหมือนเป็นการปลุกสัญชาตญาณสัตว์ป่าของคนตรงหน้าเสียแล้ว

'ถ้าอย่างนั้นพี่จะทำให้เหนือรักเดี๋ยวนี้'

ทันใดนั้นเอง มือของคนตัวใหญ่กว่าก็ยันประตูเอาไว้แล้วดันตัวเองเข้ามาแนบชิดร่างบางระหง เหนือดาวตื่นชุกชลักลัหาทางหนีเต็มที่ ก่อนคณิษฐ์จะจรรดริมฝีปากลงตรงหน้าผากของเธอก่อนจะไล่ไปยังแก้มนวล หญิงสาวพยายามเบี่ยงหน้าหนีทุกวิถีทาง เธอบัดปายมือข้างหนึ่งของเขาที่กระซอกเลื้อของเธอ พยายามจับกระดุมเม็ดบนสุดพลงปลดโดยเร็ว

ปัง!

ประตูที่ใช้เป็นที่พึ่งนั้น...จู่ๆก็ถูกกระซางเปิดออก เหนือดาวลึมหายไป กองอยู่ที่พื้นตามแรงกระซางนั้น ขณะคนใจทรามนั้นก็เร่งผละออกจากเธอทันที หญิงสาวหลับตาไปด้วยความตกใจ นึกขอบคุณคนที่มาเปิดประตูช่วยไม่น้อยทีเดียว มือกุมเสื้อนิลิตเอาไว้อย่างรู้ว่าด้านบนหลุดลุ่ยก่อนที่จะเสี่ยงแข็งแข้งจะดั่ง กระทบโศตประสาท เหนือดาวจึงรีบลืมตา

สุดแดนยืนน้อยเหนื่อหัวเธอตอนนี้...คงจะเป็นเขานั่นเองที่เปิดประตูเข้ามา แต่แทนที่จะก้มตัวลงมาเพื่อไถ่ถามอาการเธอด้วยความห่วงใย เขากลับมีสีหน้า บึ้งตึง ส่งสายตาส่งเติมไปด้วยความปวดร้าว ไร้แววสงสาร

เหนื่อดาวมองเขาอย่างไม่เข้าใจ แต่ในวินาทีที่กำลังจะยืนขึ้นด้วยตัวเองนั้น ใครบางคนก็ก้มตัวลงมาจิกหัวเธอแล้วกระซางขึ้นมายืน ก่อนจะฟาดฝ่ามือลง บนแก้มเนียนของเธอโดยแรงจนใบหน้าหันไปอีกข้าง

‘สารเลว!’

รัฐรัตน์นั่นเองที่ฟากฝ่ามือไว้บนหน้าเธอ เหนือดาวที่เพิ่งพ้นจากความหวาดกลัวสุดหัวใจค่อยๆก้มมือขึ้นลูบใบหน้าที่ตอนอย่างตกตะลึง แต่ยังไม่ทันจะได้ ป้องกันตัวเองหรือชี้แจงอะไร รัฐรัตน์ก็ตบหน้าเธออีกข้างเพื่อความสมดูล หญิงสาว รู้สึกเหมือนโดนน้ำกรดสาดหน้าอย่างจัง

เหนื่อดาวภาวนาว่านี่จะเป็นเพียงฝัน ทว่าความซาบในใบหน้าที่เริ่มแปร เป็นความเจ็บปวดกลับยืนยันว่านี่คือความจริง

‘นี่นะเธอที่บอกว่าไม่ได้แย่ง แล้วนัดแฟนฉันมาเพื่อเสนอตัวถึงที่ จะให้ เรียกว่าอะไร!’

คนไม่ได้แย่งแฟนยืนหนึ่ง ไร้คำตอบ เมื่อเห็นสายตาของทีมงานและ นักแสดงละครซึ่งอยู่กันแทบครบทีม แวดตาทุกคน...ต่างฉายแววสะอิดสะเอียน ใส่เธอ ทั้งที่ก่อนหน้านี้ก็เคยสนิทสนมกันมานั่นนาน หญิงสาวที่ยังทำอะไรไม่ถูก เบือนหน้าไปสบตากับสุดแดน ก่อนจะตะลึงงันราวทุกสิ่งรอบกายหยุดไปหมด เมื่อดวงตาที่เคยอบอุ่นและอ่อนโยนกับเธอมาโดยตลอดกลับเรียบเฉยและเย็นชา ราวกับน้ำแข็ง และนั่นเองที่เป็นเหตุให้เหนื่อดาวเริ่มรู้สึกร้อนผ่าวๆตรงริมขอบตา

‘ว่าไงล่ะ คราวนี้จะมึใครปกป้องมันไหม มันเล่นส่งข้อความมายัยรัฐขนาดนี้

แล้วก็มาลักกินขโมยกินแบบนี้ รัฐต่างหากที่น่าสงสาร

เสียงสะอื้นรำไห่ของรัฐที่ตั้งตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ มีอนันต์ยังคงกุมเส้นผมเหนือดาวเอาไว้ก่อนกระซอกศีรษะแล้วเหวี่ยงจนเหนือดวล้มลงไปกองที่พื้นอีกครั้ง ใบหน้าเบื่อนคราบน้ำตาของคู่อริบัดนี้อยู่เหนือหัวเธอ พร้อมกับผู้คนมากมายซึ่งเคยเป็นเพื่อน...กำลังรุมล้อมรัฐเพื่อช่วยกันปลอบใจอย่างอ้ออึ้ง

ข้อความอะไร ไม่เห็นจะรู้เรื่อง...แล้วนี่มันอะไรกัน...

ถ้อยคำของรัฐเมื่อครูนี้นัยกลับเข้ามาในสมอง เหนือดาวก็ตรึมฝึปากล่างของตนเพื่อระงับอาการสั่นเทิ้ม นี่เธอเกือบจะโดนข่มขืนไม่พอ ยังโดนใส่ความอีก เธอไม่รอช้ารีบหาทางแก้ความเข้าใจผิดทั้งหมดทั้งปวง

‘เดี๋ยว! ฉันไม่รู้เรื่องอะไรทั้งนั้น’

แต่ไม่มีใครฟังเหนือดาว มีเพียงทางตาอันเย็นชาจากเพื่อนบางคนเท่านั้นที่แทนความกรุณา

เป็นครั้งแรกในชีวิตอันสมบูรณ์แบบของหญิงสาวที่รู้สึกอ้างว้างราวกับสุนัขที่เร่ร่อนข้างทาง รัฐรีบวิ่งลงเล่นละครต่อไปด้วยการรอดอ้อนคนรักของตนและเขาก็แก้ตัวหน้าด้านๆ เพื่อเอาตัวรอด เหนือดาวก็ดัดฟันแน่น น้ำตาหยดแรกไหลลงจากดวงตาคู่สวยที่เต็มไปด้วยความขมขื่น จนกระทั่งเสียงของคนคุ้นเคยร้องลั่นขึ้น เสียงนั้นที่เปรียบเหมือนมือของนางฟ้าที่ยื่นเข้ามาช่วยเหนือดาว

‘เหนือ! นังรัฐมันต่อแหล่ใส่ความอะไรแก! มันหาว่าแกแย่งไอ้พี่เคน หน้าหม้ออะไรนี่ใช้ไหม’

มานิตรีบแหวกฝูงคนเข้ามาตรงกลาง พร้อมพวงญาติให้ลุกขึ้น รัฐรีบแหวกกลับด้วยเสียงสั่นเครือก่อนจะร้องไห้โฮอีกครั้ง

‘เธอหาว่าฉันต่อแหล่ได้ยังไงแม่น ญาติเธอต่างหาก...’

หญิงสาวปิดท้ายด้วยน้ำเสียงสะอึกสะอื้น ทว่ามานิตที่รู้เบื้องลึกเบื้องหลังเป็นอย่างดีก็กลับชี้หน้ารัฐตัวอย่างหมายเอาเรื่อง

‘เสียดายนะวันนี้ฉันใส่รองเท้าแพง ไม่อย่างนั้นจะเอากระแทกหนังหน้าด้านๆ ของเธอให้เล็กร้องไห้สักหน่อย พอดีหน้าเธอมันโลว์คลาสเกิน ต้องเจอพวกอีแต๋นหูทาบขนาดๆ ถึงจะเหมาะ’

คำพูดนั้นเหมือนไม้ที่ถูกโยนให้เพลิงโชติช่วงกว่าเดิม เห็นดาวเห็นแววตาของทุกคนที่มองหน้าญาติเธอแล้วก็รู้ว่าอีกไม่นานนักคงจะเกิดการทะเลาะกันอีกแล้วมาติดก็จะต้องมารบเคราะห์กับเธอด้วยอีกคน หญิงสาวจึงรีบกระตุกให้มานิตพาเธอออกไปจากที่นี่โดยเร็วที่สุด และในตอนทีเห็นดาวลุกขึ้นมานั้นเอง คณิษฐ์ก็พูดขึ้นด้วยน้ำเสียงที่เหมือนจะเห็นใจเธออย่างสุดซึ้ง

‘น้องเห็นอ...ถึงน้องเห็นจะทำแบบนี้ แต่ขอให้ความเป็นพี่น้องของเรายังเหมือนเดิมนะ’

มานิตตอกกลับจนเขาหน้าหงาย ‘หุบปากไป ไอ้หน้าผี ผู้ชายเลวๆ อย่างแกสักวันจะโดนตัดของรักให้เบ็ดกิน!’

หญิงสาวไม่อาจทนฟังว่าจะเกิดอะไรขึ้น ไม่อยากจะยืนอยู่ตรงนั้นอีกต่อไป ด้วยรู้ว่านอกจากญาติสาวแล้ว ไม่มีใครที่นั่นที่จะยืนข้างเธอ เธอรีบเดินจากไปโดยไม่หันกลับไปมองข้างหลัง รู้สึกอ่อนปวกเปียกไปหมดเพราะหัวใจที่แหลกสลายเป็นเสี่ยงๆ แล้วหลังจากนั้นสามวันเต็ม เห็นดาวก็กินข้าวไม่ลงเลย แม้แต่คำเดียว

จนกระทั่งวันสอบที่เห็นดาวไม่อยากให้มาถึงก็มาถึง เธอรู้ว่าตนต้องเผชิญหน้ากับรัฐรติที่ใครๆ ก็ถือหาง จึงพยายามหลบสายตาของทุกคนที่แม้แต่ยามนั่งรอข้อสอบก็ยังจับจ้องเธอด้วยแววตาตำหนิ คู่อธิของเธอยังไม่ไพล่มาที่ห้องสอบเสียที จนกระทั่งใกล้เวลาเริ่มทำข้อสอบนั่นเอง คนที่เห็นดาวคิดถึงก็ปรากฏตัวขึ้นพร้อมกับข้อเท้าข้างขวาซึ่งมีผ้าพันแผลพันไว้จนถึงกลางน่อง สายตาที่มองดาวนั้นราวโรจน์ราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ

หลังจากหมดเวลาทำข้อสอบ รัฐรติก็เดินออกจากห้องสอบพร้อมเสียงไอดครวญ

‘อ๊อ๊ย เจ็บจัง’

‘เป็นอะไรหรือเปลารัฐ เห็นตั้งแต่ตอนเข้าห้องแล้ว ว่าจะถาม’ หนึ่งในเพื่อนซึ่งเคยอยู่กลุ่มเดียวกับเห็นดาวถามขึ้นอย่างเป็นห่วง เห็นดาวกำลังจะเดินผ่านไปพอดี แต่ไม่มีใครคิดจะทักเธอ

‘จะมีมือใครเสียอีกล่ะ ก็นิ่งหมาลอบกัดนั่นละ พอฉันทแผลน่ะก็ผลักตก

บันได แยกแพนไม่พอ ยังจะเอากันถึงตาย*

เหนือดาวเริ่มหายใจติดขัดเมื่อทั้งกลุ่มหันมามองเธอเป็นตาเดียว รัญรตี
จงใจใส่ร้ายคนบริสุทธิ์อย่างชัดเจน เธอเล่นละครจนถึงขนาดแกล้งตกบันไดเพื่อ
แกล้งเธอเลยทีเดียวนะ แต่หญิงสาวก็ไม่อาจปล่อยให้ทุกคนเข้าใจเธอผิดในเรื่องนี้
ได้เช่นเดียวกันจึงรีบปฏิเสธทันที

‘ฉันไม่ได้ทำ’

แต่ไม่มีใครคิดจะฟังเธอเลยแม้แต่น้อย มีแต่สายตาประณามและเหยียด
แคลนแทนคำตอบรับ

วันสุดท้ายในรั้วมหาวิทยาลัย หลังจากที่เหนือดาวเพิ่งไปคุยกับอาจารย์
ที่ปรึกษาเรื่องเอสโอพี^๓ ของตนก็ต้องชะงักเมื่อเดินมาถึงมุมตึก เมื่อได้ยินเสียง
ศัตรูของตนกำลังคุยกับเพื่อนอีกคนอยู่

‘สะใจจัง...ไม่เคยแกล้งใครแล้วสนุกขนาดนี้มาก่อน’

‘ได้ข่าวว่ามันจะไปเรียนอังกฤษแล้วนี่’

มือของผู้แอบฟังจับแน่นใส่กระดาษในมือแน่นยิ่งกว่าเดิมเมื่อได้ยินคำพูด
ต่อมาของรัญรตี

‘เสียดายมันโชคดีไปหน่อย ดันมีลู่วางต่อนอก ไม่อยากนั้นคงได้สนุก
ต่อเนือง’

เพื่อนอีกคนหัวเราะเบาๆอย่างพึงพอใจ ‘แกนี่ร้ายจริงๆรัญ เธอฝ่าฟันแผล
ออกได้แล้วมั้ง ไม่มีใครติดใจว่าแกตกบันไดปลอมๆแล้วละ’

‘ไว้อย่างนั้นละ เอาไว้อันพีเคเน’

หญิงสาวคนแอบฟังกำมือแน่นจนเล็บจิกฝ่ามือ หัวใจปวดร้าวยิ่งนักเมื่อ
ตระหนักได้ว่ารัญรตีร้ายกาจเพียงใด เธอมั่นใจเหลือเกินว่าถ้ามานิตอยู่กับเธอ
ตอนนี้ รัญรตีได้หน้ากระแทกปูนไปแล้ว

‘พลอย...ยังไงฉันก็ต้องขอบคุณแกเรื่องเมสเสจมาก’

---

^๓SOP หรือ Statement of Purpose คือ เรียงความที่เขียนขึ้นเพื่ออธิบายเกี่ยวกับตัวเรา
จุดประสงค์และเจตจำนงในการเข้ารับการศึกษาระดับปริญญาโทขึ้นไป

‘เรื่องเล็กน้อยนะ’

‘ไม่เล็กหรอก แกเล่นอุตสาห์ไปรีอกระเป้านึงเหนื่อตอนมันไม่อยู่แล้วพิมพ์ข้อความหาฉันเองว่าจะแย่งพี่เคน สุดยอดจริง ๆ ยังจำหน้าทุกคนตอนที่ฉันโชว์ข้อความนั้นให้ดูได้อยู่เลย ใครๆ ก็เชื่อมั่นคิดจะแย่งพี่เคนจริง ๆ’

เหนื่อดาวกัดฟันเมื่อเริ่มปะติดปะต่อเรื่องได้... ไหลบางเริ่มไหวสะท้านเมื่อหูได้ยินความจริงที่เหลือ

‘เอาจริงวันนั้นฉันรู้อยู่แล้วว่านั่งเหนื่อมันหน้าด้านโทร. นัดพี่เคนออกมาพี่เคนเล่าให้ฉันฟังก่อนจะไปหามัน ฉันเลยแกล้งล็อกกุญแจจากด้านนอก รีบเอาออกก่อนที่ทุกคนจะมาถึง แล้วก็ร้องแแรกแหกกระเชอเรียกทุกคนมาดู โดยเฉพาะพี่แดน... ที่ควรรับรู้พฤติกรรมหน้าด้านของมัน หน้อย... ขอบพี่แดนอยู่แล้วก็จะยังมานัดแฟนชาวบ้าน’

ความเจ็บตรงฝ่ามือไม่อาจเทียบอะไรได้เลยกับความเจ็บที่ใจ เธอควรจะโทษคนสองคน... ทั้งรัฐรตีที่เจ้าเล่ห์และคิดอาฆาตจนเธอไม่อาจให้อภัยได้ และคณิษฐ์... ที่คิดแผนการน่บ้าๆ เพื่อหลอกทั้งเธอและทั้งแฟนตัวเอง

ถ้าไม่มีทั้งสองคน เธอคงไม่ต้องผิดใจกับสุดแดนจนแทบมองหน้ากันไม่ติดเช่นนี้

‘เอาจริงเหนื่อมันก็ไม่ได้ทำหมด แกเองก็ร้ายไช้อย่’ เพื่อนสาวของรัฐรตีกล่าวออกมาในท้ายสุด

‘ฉันไม่สนหรอก ทางไหนที่ทำให้มันเจ็บได้ที่สุด ฉันก็จะทำ’

คำนั้นเหมือนมีดที่กรีดใจ เหนื่อดาวไม่อาจทนฟังได้อีกต่อไป เธอรีบเดินออกจากตรงนั้นแล้วโทร. หามานิตให้ช่วยเดินมารับเธอที่คณะ...

วันสุดท้ายในรั้วมหาวิทยาลัยเปรียบดั่งฝันร้ายที่ฝังใจจนไม่อาจลืมลงหลังจากนั้นหนึ่งสัปดาห์ เหนื่อดาวก็กลับบ้านที่อังกฤษโดยไม่ได้ลาเพื่อนสักคน... ไม่แม้แต่จะกลับมาขอรับปริญญาของตัวเองในอีกสี่เดือนให้หลัง